

ens

21

REVISTA D'INFORMACIÓ DE SANT POL DE MAR

RICARD ESTOL

**TURISME O
SEGONA RESIDÈNCIA**

Benvolguts cinèfils,

Com ja és costum en aquests darrers tres anys, els del Cineclub Murtra comencem el nou cicle de la temporada 97-98.

Aquest cop inaugurarem el dia 24 d'octubre amb la pel·lícula *Un verano en la Goulette*, producció franco-belga-tunesina que de manera alegre i alhora nostàlgica ens acosta als temps, abans de la guerra dels sis dies, en què la convivència entre gent de races i religions diferents era un fet. La segona projecció serà el 7 de novembre *Carretera perdida* de David Lynch que la premsa, molt pobrament tot s'ha de dir, ha definit com la història d'un assassí que pateix una esquizofrènia aguda. La cosa, però, va molt més enllà. El dia 21 de novembre reviuem el llarg i èpic retorn dels supervivents d'Auschwitz amb la pel·lícula *La tregua* de Francesco Rosi basada en la novel·la de l'escriptor jueu i comunista Primo Levi. Per concloure aquest primer cicle, el gener tornarem, el 5 de desembre veurem la producció francesa de *La Promesa* dels germans Dardenne. Una història molt humana on al jove protagonista se li plantejarà el dubte d'obeir el seu pare i col·laborar amb una xarxa d'immigrants il·legals o complir la paraula donada a un d'aquests treballadors abans de morir.

Comentar-vos que encara que potser aquestes, i les que estem preparant per l'any que ve, són pel·lícules que per a alguns no són massa conegudes estem convençuts que us resultaran molt i molt interessants.

Com ja sabeu els que ens heu acompanyat algun cop durant les temporades anteriors, us convidem, al final de cada projecció, a un petit refrigeri ambientat segons el tema de la pel·lícula projectada.

També volíem agrair a la gent que va estar amb nosaltres en la nova activitat que va engegar aquest final d'estiu de cinema a la fresca a Ca l'Arturo on vam projectar un cicle de Fritz Lang.

I res més. Fins ben aviat, us esperem a tots.

Cineclub Murtra

e.n.s.

Edita: Ajuntament de Sant Pol de Mar.

Consell de Redacció: Jordi Pomés, Josep Mestres, Ajuntament, Xavier Roca, CP Sant Pau, Gol, G.O.M. Antoni Bancells, A. C. Sant Pol, Jordi Puigdefàbregas, Amics de les Arts, Xavi Tresserras, Colla de Geganters, Pere-Omar Brusca, Centre Cultural, Ramon Roca, C.E.S.P. Eva Pujol, Parròquia, Guillem Mestres, CiU, Francesc León, PSC, Francesc Roura, IC, Pere Roura, ERC.

Fotografia: Ricard Estol.

Producció: Publintur, S. A. Tel. 766 14 51.

Impressió: Gràfiques Ponent, Pineda de Mar.

D. L.: B-24263-93

El nou santpolenc no comparteix necessàriament les opinions signades.

Imprès sobre paper ecològic verificat.

Cap a Cuba

Els geganters, per veu d'en Xavier Tresserras, ens volen fer "nyirga" del seu viatge cap a Cuba; i ens donen compte frescament

No és pas gaire habitual que els Gegants facin servir l'avió per als seus desplaçaments. Més aviat diria que és una situació absolutament anormal. Però, ves per on, potser serem els primers gegants de tot Catalunya que farem un viatge transoceànic per via aèria.

Marxem cap a Cuba!!!.. i, evidentment, no ho farem sols, sino que tota una colla de gent ens acompanyarà i ens farà ballar pels carrers de la capital cubana. Tant la Mercè com jo mateix ja comptem els dies que resten per anar-hi.

Per sort, nosaltres no ens hem de preocupar ni de visats, ni de passaports, ni tant sols de fer les maletes. Sempre hi ha algú que té cura que els nostres desplaçaments siguin el més senzills possible.

Quan vàrem sentir parlar de la possibilitat de fer aquest viatge ningú s'ho acabà de creure. Anar a Cuba amb els gegants???...Quan?, Com?, Qui?... Tot un reguitzell de dubtes ens feien girar el cap, malgrat que el cor ja ens deïa que allò, per força, arribaria a bon port.

Històricament, el nostre poble ha estat molt lligat a aquesta illa del Carib. No són pas pocs els carrers de la vila que porten noms cent per cent cubans; l'Habana i el Manzanillo en són dos bons exemples. Fins i tot podem trobar mostres arquitectòniques construïdes en el més pur estil "indià". Per això, anar a Cuba amb els Gegants no solament és una experiència,

tant de l'excitació pre-viatge com del que tenen previst fer-hi, passant per una pinzellada política, encara que en Xavier ho negui.

Ves per on, potser serem els primers Gegants de tota Catalunya que farem un viatge transoceànic per via aèria.

que imaginem serà divertida, sino que, a la vegada, ho entenem com una trobada amb una bona part de la història de Sant Pol.

Però no tot són flors i violes. No vull parlar des d'aquí de la situació política de Cuba, ni de l'estat precari en què molta gent d'allà es troba per culpa de la manca de productes i serveis mínims que qualsevol ésser humà necessita. Ni tampoc vull profunditzar en

les causes que han portat a Cuba a convertir-se en el que tots veiem o llegim. Això seria fer política, i els Gegants estan per damunt de qualsevol partidisme. Més m'estimo pensar en un poble orgullós i amable, que, malgrat totes les seves penúries, no ha oblidat mai cantar o ballar i, molt menys, acollir amb els braços ben oberts a tots aquells que per un motiu o un altre els visiten.

Quan passarem pels carrers de l'Habana, amb els nostres grallers i la nostra alegria, no deixarem de pensar que som allà per portar un trocet de la nostra cultura a una gent que potser agrairien alguna cosa més tangible. I quan tornem cap a casa, satisfets i esplaiats, amb la maleta ben plena de cigars, rom i de tots els records típics de l'illa, caldrà pensar que, des de les nostres alçades, haurem vist quelcom més que allò que tot-hom ha vist.

Xavier Tresserras

Colla de Gegants de St. Pol.

Turisme o segona residència

Amb el títol del monogràfic d'aquest número de l'ENS - "Turisme o Segona Residència" la polèmica està servida en safata.

Sant Pol, població acollidora de forasters des de fa anys i panys, ha viscut de manera diversa les diferents etapes del que ara entenem en general per Turisme. El nostre monogràfic al·ludeix nètament a una d'aquestes estacions; no és cap altre que la recent controvèrsia entorn de la transformació turística del poble.

De fet, els dos termes de la discussió no són pas exclusius. Ni a l'època del "Boom" estranger va deixar d'haver-hi Segona Residència ni ara amb el "Boom" d'aquesta última deixa d'haver-hi estrangers. Però no obstant això, hem de parlar d'un canvi no poc significatiu: els "Booms" s'han alternat. I tota conversió exigeix l'acabament d'alguna cosa i l'esforç d'assumpció de la nova situació: tenir el record encara viu i haver de pujar el coster amb les galtes enceses.

El viu objecte del debat gira a l'entorn d'una pregunta: per què es va deixar esmoreir i no pas aprofitar l'excel·lent oportunitat que ens brindà el turisme estranger? Amb altres paraules, per què no vàrem saber explotar els recursos que tenia, i té, Sant Pol conjugant-los amb la possibilitat del turisme estranger? I no s'hi val a dir que no es va voler caure en una mena de Calella, perquè allò és macroturisme i no pas simplement turisme de qualitat, que és el que nosaltres podiem haver assolit. És per això, doncs, que entra dins l'àmbit de la disputa el terme Segona Residència, per haver rellevat una situació que ha esdevingut polèmica. Perquè, de fet,

RICARD ESTOL

Hem de parlar d'un canvi no poc significatiu: els "Booms" s'han alternat.

amb vista d'ocell sobre la història dels últims cent anys a Sant Pol, hom s'a-

dona que això de la "segona residència" no és pas d'ara. És més, el turisme que arrela en la tradició santpolenca és precisament aquest: des dels "Senyors de Barcelona" de principis i mitjans de segle, passant pels "senyoritos" de més recent vinguda, fins a arribar als qui avui, de diferents procedències i condicions, han decidit establir-se a la vila.

La tradició però, sempre es pot prendre o perdre, en funció és clar dels objectius pels que s'aposta.

ÒPTICA CLARAMUNT

serveis

- Examen optomètric.
- Adaptació de tot tipus de lents de contacte amb exàmens i revisions periòdiques.
- Mesura de la pressió intraocular (prevenció del glaucoma).
- Aparells meteorològics, lupes, brúixoles...

C. Església, 210 - 08370 CALELLA - Tel. 766 06 93 ● Pl. Mèlies, 31 - 08397 PINEDA - Tel. 767 21 75

Sant Pol de Mar, turisme o segona residència

En Jordi Martorell, des de la seva arrelada experiència en el camp turístic, fa una incursió en les possibles causes de la transformació que ha sofert

aquest els últims anys al nostre poble. I ens exhorta a aprofitar d'una manera intel·ligent allò que Sant Pol ja té de per si: l'encant.

Quan un poble ha estat afavorit pel creador amb els dots que ha rebut el nostre, i resulta que després resta en un pla mediocre, passa que alguna cosa no funciona. Ara que estem a les acaballes de l'estiu, i quan aquest encara és calent, penso que, tal vegada, seria el moment d'analitzar freda i clarament els motius d'aquesta situació endarrerida d'una població que, pels seus atractius, hauria de ser de les primeres, si no en quantitat, almenys en qualitat.

Hom pensa que les nostres faltes radiquen en la pròpia ideosincràcia dels habitants, que mai han sabut fer respectar la seva identitat. Hem passat de ser un poble amb grans possibilitats hoteleres a una població d'apartaments d'una categoria no molt privilegiada. En moments d'eufòria, Sant Pol, arrossegat pel corrent de l'època, gaudí d'una important aflluència de turistes d'una condició, diguem-ne, mitjana, gràcies a uns hotels o, més ben dit, pensions d'una categoria regular que, amb el pas del temps, han esdevingut obsolets, i sense poder competir amb els monstres que es van aixecar al costat. Aleshores aquest turisme es transformà en el de segona residència. Però aquesta solució no era rendible per al poble, per als seus habitants. Alhora que s'aixecaven pisos i apartaments es tancaven les pensions primer i després botigues de tots els rams; el que demostra que el canvi no donà cap resultat.

Diverses són les causes que jo trobo d'aquesta metamorfosi desfavorable que es patí:

Primera: la manca de clientela obliga als comerços a vendre a preus més cars que en cap altre poble del

Alhora que s'aixecaven pisos i apartaments es tancaven les pensions primer i després botigues de tots els rams; el que demostra que el canvi no donà cap resultat.

voltant; la qual cosa constitueix un benefici per als veïns i, s'ha de dir tot, per a les grans superfícies.

Segona: s'han instal·lat bars, però no hi ha cap lloc d'esbarjo dels que hi havia els primers anys del turisme, com ara eren Casa Pedro, La Selva i d'altres similars que han desaparegut.

Això fa de Sant Pol un poble impossible de vendre als turistes.

Tercera: l'orografia (carrers estrets i alguns empinats que dificulten l'aparcament en un moment en que ja ningú pot viure prescindint del cotxe) és un factor que dificulta el creixement.

Quarta: finalment, la falta de deci-

sió de la població, que no ha sabut exigir a les autoritats una orientació determinada que obligués a donar un pas definitiu que servís per a transformar la imatge del poble; arraconant, així, aquesta imatge conformista, tan poc productiva en tots els aspectes de la vida .

Hom recorda que es projectà un passeig marítim; i el poble s'hi manifestà en contra, sense saber per què ho feia; se'ls menjà el "coco" amb la idea que el que es pretenia era fer un port esportiu, quan de fet el que es pretenia era dotar Sant Pol d'un pulmó que l'airegés, alleugerint així unes mancances que difícilment es podien corregir, si no era per aquest cantó. Es parlava del port esportiu com si fós dolent per a l'economia del poble . Es deia que seria una carretera on les "motos" i el soroll alterarien la tranquil·litat del poble; sense tenir present que, en la circulació pels carrers estrets, el soroll és moltíssim més concentrat .

Us imagineu el que seria un passeig que connectés la

Punta amb la Riera i , per què no, més enllà, amb un front al mar de 14 metres, amb un espai per a passejar, circular i, fins i tot, aparcar? Doncs bé, Sant Pol no ho va voler el seu dia. Però, ha faltat que el tingués Canet, que Calella prolongués el seu, igual que Santa Susanna, per què ara tots el trobem a faltar.

Amb tot, Sant Pol s'ha quedat COM parodiant el famós Capri; que pensava casar-se amb una pubilla amb calers i es va casar amb l'única que no en tenia. Nosaltres hem passat de ser l'únic poble amb el projecte a ser l'únic poble sense passeig.

Però no caiguem en la còmoda pos

tura de culpar l'Ajuntament, que és la posició més fàcil.

Els, estic segur, fan honradament allò que la consciència els dicta com a millor per al poble. I potser això no sigui el més apropiat, però pensem que la responsabilitat és de tots; i el que sí és cert és que Sant Pol ha de

reaccionar; cal buscar sortida als seus encants naturals - que els té a manta, - al seu equilibrat urbanisme - que hom bé sap el que costa mantenir-lo, - i, per què no, a la seva fama de poble tranquil. Però alerta, perquè de la tranquil·litat en excés s'en gaudeix als cementiris.

El dia que Sant Pol deixi de confiar en el sol, la platja i la bonança aleshores podrà tractar-se de tu amb els altres pobles, molt més pròspers que el nostre. Perquè condicions en té i n'hi sobren.

Jordi Martorell

Estiuejants i turistes

En "Terri" aquest cop ens explica una història particular de Sant Pol; una crònica que posa en clar el què i el com del fracàs de no haver sabut aprofitar i

mantenir l'empenta del "Boom" turístic d'anys enrera a Sant Pol. Passa llista i les vedettes resulten ser la rància Moral i les "fronteres invisibles".

De les dues paraules que encapçalen aquest escrit, en fem ús quan parlem de la gent que, en sentir-se atreta pel nostre clima, pels nostres al·licients i per alguna cosa més, fan cap al nostre poble per gaudir de les vacances o d'uns dies de descans; encara que uns (estiuejants) i altres (turistes) vinguin moguts pels mateixos motius, els santpolencs, alhora de referir-nos-hi, els anomenem i definim de diferent manera.

Sant Pol és una població de les més petites de l'Alt Maresme; no obstant això, era molt coneguda per la gent del nostre país, en freqüentar-la els mesos d'estiu, any rera any i de forma progressiva i continuada. Precisament, devem en gran part als primers estiuejants la popularitat que gaudeix la nostra vila en amplis sectors d'arreu del país. I això, sens dubte, ha contribuït a que el desenvolupament urbanístic s'hagi incrementat espectacularment per donar cabuda als estiuejants, no solament en la temporada estiuenca, sinó també en molts ponts i caps de setmana de tot l'any.

Amb l'arribada del turisme estranger, vers els anys 50, es va intuir la possibilitat de crear una nova activitat industrial, molt adient a les singulars característiques de Sant Pol, i més tenint, com ja teníem, una sòlida experiència de molts anys amb el turisme del nostre país - els estiuejants -. No obstant això, tot i tenir aquest bagatge, i malgrat l'entusiasme, perseverància i esforç econòmic d'alguns santpolencs per construir, adecentat i reformar establiments, per absorbir turistes de més enllà de les nostres fronteres, les perspectives mai varen ser prometedores d'èxit, ni es veia massa clar el

futur. I consti que això no ho dic ara que ja han passat molts anys i hem vist com s'ha constatat aquella temença; sinó que ja vaig fer públic el meu pessimisme en aquest sentit l'any 1972, en el Programa d'Homenatge a la Vellesa, quan m'interrogava interrogava dient: " serà la naixent i

**Els pals que es
posaven a les rodes de
la naixent indústria
turística eren
evidents i no una
casualitat.**

vacil·lant indústria turística la destinada a donar un vigorós i renovador impuls a la vida local? O bé, anem, com sembla pels indicis que veiem, en camí de convertir-nos en un poble residencial, no solsament per als forans, sinó també per als santpolencs, que lluny de casa hauran de buscar els seus respectius treballs" ?.

En aquells temps jo era membre de la Junta de Turisme i teníem constància de fets i situacions estrangeres que constantment es produïen; els pals que es posaven a les rodes de la naixent indústria turística eren evidents i no una casualitat; les circumstàncies que envoltaven l'arribada dels estrangers a la nostra vila varen topar amb un ambient poc favorable i gens comprensiu. Per entendre-ho ara - el que passava -, hem de recordar que això ocorria els anys seixanta-setanta, quan els estrangers es mostra-

ven amb unes maneres, costums, comportaments i conceptes alliberadors, desconeguts a la nostra societat, totalment oposats als que imperaven aquí en aquells moments. Hem de fer esment que, en aquell temps, la moral es valorava, regia i mesurava segons els centímetres de roba més amunt o més avall dels genolls.

El factor que va impedir també el creixement turístic va ser la negativa dels propietaris a vendre terrenys o edificis, espais indispensables per ampliar i expansionar-se, a fi que fossin competitives i modernes les instal·lacions. Però això no fou possible, i va ser determinant per què el turisme estranger no ancorés a la vila. Els pocs establiments que encara treballen en aquest sector són dignes de lloança, ja que han de competir amb els d'altres poblacions molt més preparats. No obstant això, malgrat estar en inferioritat de condicions i amb dificultats, encara subsisteix a Sant Pol aquest tipus de turisme, si bé en petita dosi.

Vàrem tenir l'oportunitat de rebre i complementar dues classes de turisme, tal com he esmentat, però per les raons apuntades no va ser possible. Els veïns de l'Alt Maresme varen aprofitar l'oportunitat de manera molt diferent de nosaltres; l'opció per aquests pobles va ser clara i no la varen deixar escapar. Avui el turisme és el motor que nodreix la seva economia, és una font d'ingressos i de llocs de treball, en molts casos, tot l'any; dos problemes que tenia Sant Pol i encara els arrossega, per culpa de deixar passar inexplicablement l'oportunitat d'anys enrera.

Josep Serra i Pla. "Terri".

Turisme a Sant Pol.

La Roser Vives, amb ull clínic, fa un repàs de la situació del sector turístic a la nostra comarca des d'anys passats fins a l'actualitat, posant especial

èmfasi en la singularitat i problemàtica de Sant Pol, sense deixar de banda, fins i tot, algun consell orientatiu per al sector de casa.

La comarca del Maresme és, com totes les comarques costaneres, molt visitada, sobretot a l'estiu, per estrangers i nacionals. La proximitat a la gran capital fa que tota la comarca s'ompli, els caps de setmana, estiu i Setmana Santa, de gent de Barcelona i rodalies, que busquen una mica de tranquil·litat.

A cop d'ull, el Maresme té dues zones ben marcades pel que fa als turistes i visitants nacionals. Al nord de la comarca s'hi troben, bàsicament, els nuclis receptius d'estrangers. Anys enrera, el poble més visitat i conegut era Calella, però, des de fa uns anys, Pineda, Malgrat i, sobretot, Santa Susanna, li han tret molt protagonisme. Segurament alguna vegada heu passejat per l'avinguda d'hotels de Santa Susanna i Malgrat. Tots aquells camps de cultiu s'han substituït per grans edificis, alguns d'ells molt atractius per als turistes.

Contràriament, el sud de la comarca ha estat des de sempre molt apreciat per la gent de la "Capital" com a destí per a les seves vacances. I així, hi trobem grans pobles d'estiueig com Vilassar de Mar, Arenys, Llavanes i, molt particularment, Caldes d'Estrac.

Sant Pol, encara que situat al nord del Maresme, es pot considerar un nucli receptiu "colonial". Gràcies a la seva estructura - un poble costaner, envoltat de muntanyes i turons que han fet quasibé impossible la seva expansió, un poble també conegut per les seves "pujades i baixades" - i gràcies també a la important via de comunicació que ens creua - la carretera NII - Sant Pol s'ha fet conegut i apreciat pel "Turisme". Un Turisme que des de fa més d'un segle ha viscut entre nosaltres els mesos d'estiueig i que ara, en l'actualitat, es va transformant de segona residència a població resident fixa.

L'evolució es veu clara i senzillament quan passegem pels nostres carrers i muntanyes. Les grans cases senyoriales, construïdes com a segona residència per la gent de la "Colònia" - només cal passejar per la riera per veure les fabuloses i exquisides cases,

algunes d'elles ja del segle passat - han quedat enrera, en la història de Sant Pol. Aquests últims anys, el poble ha sofert una transformació brusca, però tal vegada necessària, que ha fet canviar el nostre aspecte. La contrucció de pisos al passeig de la Punta, a "Can Reig" - d'això ja fa força anys - i, més actualment, l'edificació massiva dels Garrofers ha obert una porta a totes aquelles persones de fora que es vulguin quedar a viure a Sant Pol. El canvi és evident. La renovada via ferroviària - amb molta més circulació a l'estiu que a l'hivern - i la nova autopista A-19 han contribuït d'una manera decisiva a aquest canvi.

Aquests últims anys, Sant Pol ha sofert una transformació brusca, però tal vegada necessària, que ha fet canviar el nostre aspecte.

Però no hem de deixar de banda que Sant Pol també ha estat, i és encara, un nucli atractiu per als estrangers. Encara que no hi hagi gaires establiments hotelers, sempre hem vist, sobre tot a l'estiu, visitants estrangers. Alguns d'ells van començar a visitar el nostre poble ara fa més de trenta anys. Cada any es poden veure els mateixos "rossos d'ulls blaus" passejant pels nostres carrers. Però fins i tot això ha anat canviant. Als anys seixanta i setanta eren força les cases particulars que llogaven habitacions per algun hostal o residència. Tot això s'ha anat perdent fins al punt que algun d'aquests establiments, com l'emblemàtic "Re", ha hagut de tancar les seves portes.

Aquells anys daurats del turisme han quedat força enrera. El turisme estranger que ens visita és totalment diferent. Quasibé el cent per cent dels turistes d'abans eren alemanys, un turisme clàssic a la comarca que

donava vida a comerços, bars i restaurants. En l'actualitat, i també degut a l'evolució econòmica nacional, més del seixanta per cent dels estrangers que passen les seves vacances a Sant Pol són de l'Europa de l'Est. Un dels problemes que tant els hotelers com botiguers han d'afrontar amb aquest tipus de turisme és l'idioma. Si abans amb quatre paraules d'alemany podies tenir una conversa, ara és prou difícil que puguin entendre qualsevol mot. D'alguna manera, això ens perjudica, ja que la relació amb aquest col·lectiu es fa difícil i és força distant.

De tota manera, el turisme estranger es concentra als quatre mesos d'estiu i tampoc no és massa nombrós, fet que el fa passar bastant desapercebut, al contrari del que passa amb els estiuejants. No és gaire usual a l'estiu creuar-te pel carrer amb gent del poble. El fet de triplicar o quadruplicar la població santpolenca a l'estiu, fa tenir en compte altres aspectes realment importants. Un d'ells és la circulació dels cotxes i camions, d'altres són el tema de la seguretat, les aigües, la neteja, etc. Són aspectes ocults però problemàtics, ja que si no es condueixen d'una manera adequada poden perjudicar seriosament el poble.

La imatge del poble al primer cop d'ull és la més important; però aquesta primera impressió del visitant hauria de seguir present en cada punt i moment de la seva estada. No s'ha de deixar de banda que no només Sant Pol ha de viure dels mesos d'estiu. El fet, comentat abans, que molta gent ha triat Sant Pol com a primera residència, ha de fer-nos obrir els ulls i veure que hem de millorar molts aspectes del poble. Els comerços i els establiments de restauració s'han de sentir "recolzats" per poder mantenir les seves portes obertes. Tot plegat ha de fer de Sant Pol un poble agradable i tranquil, tant per a unes vacances com per viure-hi.

Roser Vives i Serra

Del turisme al poble dormitori ?

Jaume Pera ens dibuixa un retaule entorn del tema del nostre monogràfic, on hi fa jugar tant l'esperit amb el que es va rebre a la vila

A Sant Pol sempre n'he vist d'estrangers. Quan entraven a la botiga eren la nota exòtica enmig dels clients del poble i les cuineres dels "Senyors de Barcelona". S'esperaven al costat dels sacs i dels caixons plens de comestibles a granel, veient com despatxaven els petricons d'oli o de "Flit" per a les mosques.

Els Touroperadors ho van canviar tot. Començaren a arribar molts estrangers i, amb ells, el sabó "Maja", les "Manoles" i els articles encapsats. Tot els venia de nou i, com que els sortia a bon preu, ho compraven. No era cosa de desapropiar-ho; d'un portal i un rebedor, un taulell i uns quants taulons, seguint les parets de l'entrada, en va sortir una "Botiga de Souvenirs", que va fer el seu sevei fins a la construcció d'una de nova. Era el "Boom" del turisme; el poble es va omplir d'hotelets, pensions, bars, "dancings" i botigues que giraven entorn dels alemanys, francesos, holandesos,... Arribaven per Setmana Santa i ens deixaven a l'octubre; i, quan tot era ple, els encabiem a l'habitació dels convidats de les cases particulars.

El poble, igual que el país, va anar progressant, i el nivell de vida...també. Els estrangers tampoc es conformaven ja amb qualsevol cosa; i, pel preu que se'ls demanava, volien hotels més grans, més còmodes, amb bany a cada habitació i amb piscina i ... I van

el primer turisme del nord com la problemàtica postrera, amb el canvi del model de visitants que ens vingueren.

començar a deixar el seu lloc als "estiuajants", que ara ja tenien poder adquisitiu i buscaven la segona residència en un poble tranquil. Els hotelets es van convertir en pisos i els dancings van tancar portes. El

comerç també va canviar. La clientela nacional demanava altres articles i les peces més turístiques van desaparèixer de les estanteries, juntament amb les botigues que no es van reciclar i les que no podien fer front al lloguer que se'ls demanava. S'havia passat d'una clientela que es

renova cada set o quinze dies a una altra que t'has de guanyar la fidelitat, perquè tendeix a ésser la mateixa aquest any i el que ve.

Amb la millora de les comunicacions i l'obertura de l'autopista, Sant Pol s'ha estès pels turons, i cada vegada hi ha més persones empadronades al poble. Aquests vilatants i els que a l'estiu ens visiten, que ara són majoritàriament del país, per als seus desplaçaments al treball o per anar de compres, han de fer servir el cotxe. I aquest és el repte que se'ns planteja: ¿Com aconseguir fer agradables els carrers de Sant Pol tant als qui hi volen passejar com als qui trien el poble per anar de compres? La solució pot estar en trobar llocs per aparcar cèntrics, comprensió per totes bandes i paciència...molta paciència.

Jaume Pera (Botiguer)

No ho perdem tot

B é doncs... anem a fer un altre pas per intentar salvar el que és nostre, guanyat a través dels anys i de les circumstàncies.

Llegiu, gaudiu i reflexioneu. Que conèixer la riquesa que portem a dins és bàsic per conèixer la riquesa que ens ve de fora.

-Caiu, "bonito": anar de vint-i-ú botó. Mudat i enclenxat. No surt al diccionari normatiu.

f.f. - caram Josep que caiu que vas.

-Repicó, "...": acció de repicar, especialment amb un picaporta. Tocar un timbre i marxar corrents (tots ho hem fet alguna vegada).

f.f. -Tres pics i repicó.

-Faram, "gentío": colla agobiant de gent en la qual, sense adonar-nos-en ens hi trobem al mig. Pot ser que provinguí

del mot faramalla, que el diccionari defineix com: conjunt de coses de certa aparença però de poca importància. (Important la similitud).

f.f. -Oh! Déu meu senyor! què és tanta faram!

-Jec, "abrigo": roba d'abric per als dies crus d'hivern. Segurament ha derivat del mot: jaqueta. També és sinònim de pallissa, o sigui, escalfar a algú.

-Engafitós, "pegajoso": cosa o persona enganxosa fins a la mèdula. No surt al diccionari normatiu.

-Xirinola, "escándalo": fer remor a una hora i/o en un lloc inadequat. Fer merder.

f.f. ella - Renoí, quanta xirinola.

ell - són els amics d'en Ramonet que es veu que se'n va de viatge.

Ramonet Roca

“Turistejant” a Sant Pol

Per les jornades urbanístiques a Sant Pol de Mar del maig de 1996, l'Alcalde va escriure aquestes paraules:

“Pocs ciutadans estan del seu poble tant orgullosos com nosaltres ho estem del nostre. Aquest orgull però, comporta l'obligació de mantenir i augmentar la seva qualitat”...

Finalitzant d'aquesta manera: “Així els santpolencs aconseguiran ésser com la gent que volia l'Espriu: “neta, rica, noble, culta, desvetllada i feliç”.

Des de l'Oficina de Turisme les subscribem plenament; i com que estem orgullosos del nostre poble, volem fer-ne ressò, volem donar-lo a conèixer. I a tal finalitat menem la nostra tasca.

L'Oficina de Turisme va néixer l'any 1994 i la seva seu fou aleshores l'edifici de “Ca l'Arturo”. La nostra voluntat, és clar, era promoure i agitar els seductors atributs turístics de Sant Pol.

No és pas casualitat el fet que cada cop són més els que decideixen establir definitivament la seva residència al poble. Als últims dos anys, hi ha hagut un increment del 16% en nombre d'altres al padró municipal.

Varem ésser membres fundadors del Consorci de Turisme del Maresme, depenent del Consell Comarcal, des d'on es va emprendre un estudi de detall per a copsar i superar tots aquells problemes que, en temes de turisme, hi ha a cada població; platges, hotels,...(sic: num 18 Ens).

Cada any muntem un estand a la Fira de Calella i a la Fira Internacio-

nal de Turisme de Barcelona.

Val a dir que, enguany, la Fira de Calella, celebrada els dies 19, 20, 21, 22, 23 i 24 de setembre, ha estat un èxit, tant pel que fa als productes

exposats com per la participació del públic a l'estand del nostre Ajuntament. Per cert, aquest any estrenàvem estand. Pel seu disseny, hem aprofitat l'experiència d'anteriors edicions i s'ha tingut present l'agilitat, comoditat, senzillesa i originalitat. Hi

**La nostra voluntat,
és clar, era promoure
i agitar els seductors
atributs turístics de
Sant Pol.**

hem incorporat el nou anagrama de Sant Pol, creant, així, juntament amb els productes exposats, un espectacle de sabors, colors i olors.

I, posats a estrenar, aquest any

també hem traslladat l'Oficina de Turisme a l'Ajuntament; un lloc molt més cèntric i de fàcil adreçar. Hem confegit un dossier informatiu, apartir d'un personatge imaginari; en Jofre, un pescador del poble. I, a través d'ell, s'assabenta el lector del ventall de possibilitats lúdiques, culturals i culinàries que ofereix la nostra vila.

Amb l'ajut dels comerciants, hem imprès tríptics turístics amb plànols dels carrers. I, recentment, hem fet un fulletó, on s'explica la història de Sant Pol, visites culturals, festes i tradicions; acompanyat de fotografies i plànol de situació i carrer.

Endemés, des de l'Ajuntament s'ha mantingut una lluita a dues bandes. Per un cantó, la persistent neteja de les platges que, amb la compra d'una màquina per netejar la sorra diàriament, ha aconseguit obtenir, setmana rera setmana, 4 i 5 estrelles en els diferents mitjans de comunicació. I, per altra banda, la problemàtica de l'aparcament. Per tal de donar agilitat a les places habilitades, s'ha introduït el sistema d'horari limitat. S'han creat noves places al centre del poble (al carrer Pau Simó- sota l'ermita de Sant Pau-) i a la nova plaça de Sant Cristòfol, que és a punt de inaugurar-se. D'aquesta manera, tenim un total de 130 noves places d'aparcament.

Per acabar, cal fer esment també de l'esforç per incrementar la qualitat ambiental, la qual depèn en bona mesura de la conservació del edificis i elements urbans d'interès històrico-artístic.

Oficina de Turisme.

Restaurant - Terrassa - Bar

Av. Dr. Furest (platja). Tel. 760 06 54 - SANT POL DE MAR

**VIDRIERIA
SANT POL, S.L.**

- Alumini en general
- Vidres i miralls
- Mampares de bany
- Marcs a mida

Passatge del Mar, 2
Tel. i fax 760 06 93
08395 SANT POL DE MAR

Entrevista a Joan Xumetra Regidor de Governació

En primer lloc, per desfermar l'ambigüitat que conté el terme "turisme" a Sant Pol, cal preguntar què hem d'entendre actualment al nostre municipi per "turisme"?

R/ És clar. Aquí a Sant Pol turisme no és el mateix que als pobles del voltant; no és el macroturisme de Calella, Pineda, Santa Susanna; el nostre és bàsicament un turisme de segona residència, és a dir, gent que viu majoritàriament a l'àrea metropolitana de Barcelona, que compra o lloga, per tot l'any o per uns mesos, un apartament, un pis o una casa a Sant Pol. Val a dir, però, que també tenim el turisme d'Hotel, però aquest és molt minoritari. És per això que, gran part dels nostres esforços van dirigits al foment d'aquest primer turisme esmentat.

Però, segons sembla, aquest tipus de turisme té una forta tendència a concentrar-se al mes d'agost.

R/ És cert que el mes d'agost és el mes en què, amb diferència, Sant Pol rep més visitants. Però també és veritat que el volum turístic al nostre poble no puja ni baixa de cop. Durant la tardor i la primavera, si el temps acompanya, tampoc és tan poca la gent que va venint els caps de setmana. Pensem, per exemple, en Setmana Santa; ens ve realment molta gent. Als mesos d'hivern, per bé que no hi deixa d'haver activitats, costa molt que la gent vingui. Cal tenir present la moda de l'esquí, que se'n endu bona part dels "nostres turistes".

Anys enrera, a nivell d'Ajuntament, el turisme no va ser mai un sector per cuidar i fomentar. Com és que amb l'actual consistori ha pres tanta rellevància, fins al punt de crear una Regidoria de Turisme?

R/ Realment, amb anterioritat a nosaltres, no hi havia cap Regidoria de Turisme ni cap àrea de l'Ajuntament que s'hi dediqués. Nosaltres, però, vam pensar que un sector tan rellevant per a l'economia del poble -la principal font d'ingressos- no es podia abandonar de cap manera a la pura inèrcia; s'hi havia de participar d'una manera activa. Aleshores, es va decidir -fa sis anys- crear la Regidoria de Turisme; que és des d'on es promou inquietament la vida econòmica d'aquest sector del nostre poble.

Però, concretament, què ha emprès aquesta Regidoria de Turisme?

R/ Es va començar per crear l'Oficina de Turisme. Aquesta és un servei de primer ordre que s'ofereix al visi-

tant, perquè aquest pugui trobar fàcilment tota mena de dades sobre Sant Pol i els seus voltants; des de possibilitats de fer excursions fins a preus d'hotels. Seguidament, es va buscar una imatge per al poble, un logotip que es fes conegut arreu. Aquest va ser el "Sant Pol a tothora".

Després, també s'han visitat, i es segueixen visitant, Fires dels voltants, des d'on es fa una tasca molt important de promoció. Es va apostar per tenir un Sant Pol net, tant pel que fa als carrers com a les platges, contractant serveis de neteja extres; també per un Sant Pol segur, llogant serveis policials durant els mesos d'estiu que garantitzen la seguretat al poble.

L'actual increment de la construcció de nous habitatges no entrarà en conflicte amb la imatge que hom té de Sant Pol - costaner, petit i tranquil -, i de la qual hom se'n serveix per a promocionar-lo?

R/ Si, no hi ha dubte que això ens podria afectar. Nosaltres, però, estem lluitant per què Sant Pol no creixi més del que ha de créixer, i penso que aquest ha de ser un dels nostres objectius principals.

És a dir, el pla urbanístic aprovat els anys 80 preveia un creixement de fins a 40.000 habitants. I el que hem fet nosaltres és retallar al màxim aquesta possibilitat. Per exemple, el que estava previst pels garrofers eren cinc vegades més del que és ara. Tota la nostra lluita és per escapar la construcció desmesurada i apostar per la qualitat del nostre poble. O sigui, estarem molts anys tenint un Sant Pol tal i com és ara.

Taller Tobella

Carretera N-II, núm. 5 Tel. 760 04 17
Sant Pol de Mar

Perruqueria especial per a cavallers

J o s e p M a r i a

Nous serveis
Tints i emmotllats

Carrer Nou, 54 - SANT POL DE MAR

“Cor Germanor”: 50 anys (II)

Presentem la continuació del discurs que Joan Carreres va fer a l'acte central en motiu de la celebració del 50é aniversari

del Cor Germanor de Sant Pol el 31 de maig dénguan. La darrera part del discurs la publicarem en el pròxim número.

Amb la Conxita Badia fou el naixement d'una amistat que durà tota la vida; per a mi fou també el descobriment d'un món nou: el món de l'esperit, la sensibilitat i la bellesa; i de vegades he pensat que fou també a partir d'aquí que arrencà la meua vocació al ministeri sacerdotal. Per què us dic això? Ah, sí. Perquè, probablement, sense aquest coixí musical no m'hauria animat a formar part del “Chor Germanor”, que en aquells moments es trobava en un remodelatge progressiu. Feia poc que l'Eduard Estol havia pres el relleu al mestre Vivetes, i això coincidí amb l'entrada a l'entitat coral d'una nova promoció de veus que responien a les inquietuds dels nous temps.

Quines eren, aquestes inquietuds? Les de l'època de 1960 a 1975, la irrupció dels turisme ens va agafar de ple i vam ser, de fet, la primera generació del Chor Germanor que començà de tastar el “bany de multituds”; per dues raons:

En primer lloc, perquè l'any 1957 —ho recordo perquè vaig fer la comunió solemne— hi havia hagut la restauració del triduum pasqual; i la cantada de Caramelles que fins llavors es feia el Dissabte de Glò-

ria, va passar al matí del Diumenge.

En segon lloc perquè quan sortíem a cantar, s'agombolava al nostre entorn un formigueig impressionant de turistes. El Chor feia en aquells moments una encomiable tasca de testimoniatge cultural: desfeia als turistes els tòpics del “typical spanish”, format de toros i peteneres; trobaven en la música de les Caramel-

les una sensibilitat molt acostada a la d'Europa.

Realment, sentir un chor d'homes cantant a quatre veus “El Nostre Cant” és una experiència inoblidable. “El Nostre Cant”, que pot ser exponent de la simbiosi que s'efectuà a Sant Pol entre la música selecta i la cançó popular; entre alguns d'aquells catalans universals [Ignasi Iglesias, Enric Morera] i el nostre poble. Molt de “cuidado”, diria en Josep Pla.

No sé si sabeu que un dia dels feliços anys vint Pla vingué expressament a Sant Pol a visitar un altre català universal que hi passava l'estiu: el mestre Amadeu Vives, autor de la música de l'Emigrant de Verdaguer (que també ha format part del repertori del Chor Germanor):

Josep Pla s'arribà fins a Sant Pol per veure-hi el mestre Vives, Angel Guimerà hi vingué convidat per Enric Morera.

L'autobús em diposita a Sant Pol de Mar —evoca, en flash back, l'escriptor de Palafrugell—, i en el moment de posar el peu a terra tot un embull de records aflora a la meua memòria.

Sant Pol és una població blanca, neta, polida, una de les més agradables del Maresme. Anys enera hi havia vingut alguna vegada per conversar amb el mestre Amadeu Vives, que al cel sigui. El que agradava més al mestre Vives era enraonar...

De la mateixa manera que Josep Pla s'arribà fins a Sant Pol per veure-hi el mestre Vives, Angel Guimerà hi vingué convidat per Enric Morera; quan estava posant música a “La Sardana de les Monges”, una altra sardana clàssica en el repertori del Chor Germanor.

El cor santpolenc nasqué, doncs, l'any 1947. I, seguint la trajectòria del nostre poble i també del país, podríem dividir els cinquanta anys transcorreguts en tres etapes:

la primera, fou de represa i continuïtat amb les velles tradicions cara-

mellaires i durà des del 1947 fins al inici dels anys seixanta. És una etapa de manteniment i, també, de resistència.

La segona, s'inicia amb l'explosió turística i els canvis culturals; ja no es canta només pels carrers del pobles i masies i vil·les d'estiueig; s'hi incorporen també els hotels, i els recitals del carrer assoleixen “banys de multituds”; és una etapa d'expansió, i també de testimoniatge.

La tercera, arrenca de l'any 1975, amb els inicis de la construcció democràtica, i coincideix amb una crisi dels valors tradicionals i un canvi dels valors culturals.

Podríem dir que el Cor Germanor arribà en el moment just. Què hi havia en aquells moments al nostre poble? Era encara fresc el record d'una guerra fratricida i la por dominava arreu. El silenci que s'havia imposat era un acte de violència contra la pròpia identitat; és a dir: tot allò que ens era més estimat i volgut: la llengua, la història, la cultura... i dins la cultura, la música.

Teníem el Cor Parroquial, és veritat. I un dia s'haurà també de fer justícia al significat del Cor Parroquial per a la cultura musical del nostre poble; les Misses Polifòniques, i Gregorianes, i els cants a veus no s'improvisen; i aquí voldríem esmentar el suport que el senyor Antoni trobà en la Neus Sauleda, i en la seva successió, la ferma batuta d'en Benet Roig, procedent de l'Escola Montserratina.

Joan Carreres i Péra

(Aquest article continuarà al proper número)

Conxita Badia, música amiga

El disc compacte "Conxita Badia, enregistraments inèdits", editat el 1995 amb motiu de l'exposició realitzada al Museu de Sant Pol, ha estat presentat el mes d'agost a la 26ª Escola d'Estiu de Mallorca dins el curs "Músiques viscudes" que ofería l'Oriol Romaní.

-De la Conxita Badia, cantant extraordinària, quines qualitats en destacaries?

-La Conxita Badia tenia el do de captar una gran diversitat d'ambients, sensacions i sentiments, i recrear-los i comunicar-los amb la seva ànima fresca, vital, amorosa, generosa...La potència, els pinyols i les acrobàcies vocals de certs cantants famosos valen ben poc, per a mi, al costat de la gamma amplíssima de matissos subtils que ens transmeten artistes com la Conxita Badia. I donar a conèixer el seu art interpretatiu lligava amb l'esperit del curs "Músiques viscudes".

-Pots explicar una mica el significat del títol d'aquest curs?

-Quan algú s'identifica molt amb una música i la canta o la toca o se l'escolta una vegada i una altra i se l'estima i

la viu, probablement desitjarà que altres persones també puguin gaudir-ne. Al curs hi ha hagut músiques que han estat viscudes per compositors, per intèrprets, per mestres, per deixebles...Però abans que res cal escoltar i, tal com deia el programa del curs, "tractar la música com una de les més íntimes i enriquidores amigues nostres". El que hem fet, sobretot, ha estat escoltar, hem intentat aprendre a escoltar.

-Els resultats del curs han estat positius?

-Espero que sí. Crec que la majoria dels alumnes han experimentat que, escoltant de veritat, capten molts més matissos que si només escolten a mitges. I és possible que alguns s'hagin adonat que aprendre a escoltar música és una manera d'escoltar les persones, la natura, els ambients i els sentiments que ens envolten o que són dins nostre.

-Les cançons cantades per Conxita Badia, quina impressió van fer als alumnes dels cursos?

-Els en vaig presentar tretze, de les trenta -una que té el disc, i van seguir-les amb molt de silenci. Jo les escoltava amb els ulls tancats i estava més pendent de la música que dels alumnes. En acabar la sessió hi havia tant de silenci que vaig dubtar si algun dels oients no s'havia mig adormit! algú, però, em va dir que aquelles cançons li havien agradat tant que no havia gosat trencar amb paraules el clima de comunicació i de felicitat que s'hi havia anat creant.

Oriol Romaní

Cortinatges Sant Pol d'Alfons Panadès

Carrer Bonavista, 29
08395 SANT POL DE MAR
Telèfons 760 02 57 / 886 10 69

FERRETERIA - DROGUERIA

SANT PAU⁵

Pujada Sant Pau, 5 - Tel. 760 00 35
08395 SANT POL DE MAR

AIGUA • GAS • ELECTRICITAT • CALEFACCIÓ

C. Herois de la Fragata Numància, 4-6
08395 Sant Pol de Mar
Tel. 760 22 59
Tel. mòbil 970 23 06 59

Pregó de la Festa Major 1997

Estimats santpolencs:

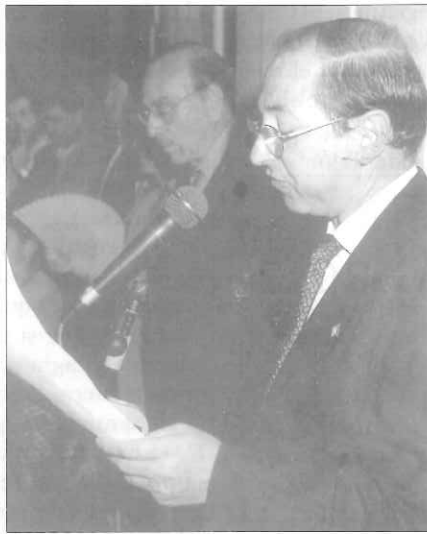
No és pas casualitat que,enguany, hagi recaigut l'honor de pregonar la Festa Major de Sant Pol al Cor Germanor, al qui en aquest acte jo represento.

Efectivament, no podia ésser altre ja que aquest any coincideix amb la celebració del 50è aniversari de la nostra fundació, i, per tant, tenim un motiu de joia i de temença, alhora que ens fem mereixedors de la distinció. Joia pels 50 anys ja transcorreguts sense interrupció, i temença per la incertesa, sempre latent, de la seva continuïtat, que fa perillar la llavor sembrada per un grup de santpolencs entusiastes del cant, els quals, sota l'impuls del recordat Sr. Antoni Sauleda i Paulís, iniciaren la reagrupació de les diferents entitats que, abans de la guerra civil, compartien la feina de continuar l'obra de Josep Anselm Clavé.

Què dir del Cor que ja no s'hagi dit i repetit, tant en els escrits de la revista ENS - en el nº 14 de l'abril-maig de l'any passat ens dedicà un monogràfic en motiu del cinquantanari - com també en les conferències i demés actes que portem celebrant aquest any?

Però sí que hi ha un aspecte del que potser no se n'ha fet el ressò que entenem es mereix, i que jo voldria destacar. Es tracta del que ha suposat i suposa a tots els que, d'una manera o d'una altra, hem participat en el manteniment del cant coral. Amb consciència i moltes vegades sense saber-ho del tot hem ajudat a fer país. Sí senyors! Aquesta ha estat la manera de contribuir a mantenir la nostra identitat com a poble. Conservant i inculcant els nostres cants tradicionals, juntament amb l'estètica de presentar-nos i la forma de cantar-los, a les successives generacions que ens han precedit i fins a l'actualitat. Ensenyant-los que tenim uns signes d'identitat que ens diferencien d'altres pobles i cultures; la música i la llengua, tant lligades a les nostres sempiternes reivindicacions.

Fa disset anys vàrem anar a cantar a Cambrils (el Baix Camp) a l'ermita de la Verge del Camí. Els amfitrions eren la Coral Verge del Camí, del mateix Cambrils, i la dirigia aleshores de forma magistral Angel Recasens, amb cantaires tots ells formats musicalment i amb una gran preparació tècnica. Varen

RICARD ESTOL

***Escoltant-vos he tornat
als meus orígens i he
recordat el país d'on sóc
fill i on tinc les meves
arrels.***

començar ells a cantar les seves cançons de repertori: peces russes, italianes, brasileres, espanyoles, etc; totes elles cantades meravellosament bé (aleshores, pel meu gust, la Coral Verge del Camí es trobava entre les millors formacions de Catalunya). Després vàrem cantar nosaltres, els homes de Sant Pol, sense cap noció de música (solfeig) i amb prou dificultats, a vegades, per aconseguir afinar del tot. En acabar, el mestre Recasens va pujar a l'altar i, pregant silenci, va dir més o menys així: "M'heu fet emocionar i fins i tot plorar. Escoltant-vos he tornat als meus orígens, i he recordat el país d'on sóc fill i on tinc les meves arrels. És evident que nosaltres cantem una cançó russa i tot seguit una de brasilera, per passar a una italiana, etc. I tot això amb llurs llengües, que moltes vegades ni entenem. És possible que tècnicament ho fem quasi perfecte, però hi falta l'ànima, el sentiment i la passió de cantar una cosa pròpia. En canvi, vosaltres, quan canteu, es nota que els cants surten del cor i no del cap. Sentiu el que canteu perquè són les cançons nostres, de casa, rit-

mes, lletres i melodies que hem sentit ja de petits, igual que recordem determinats olors, gustos, etc. Per Déu! segueiu així i conserveu aquesta tradició"

Semblant experiència vaig sentir al concert dels TresTenors al Camp Nou. Quan cantaven peces nostres o molt properes; les ovacions i aplaudiments certificaven el grau de complaença que les diferenciava de la resta. I jo hi afegeixo, què seria dels pobles si oblidessin les seves arrels, tradicions i l'origen? No passarien gaires generacions sense perdre la seva identitat. Recordem, per exemple, el poble jueu, que després de 3.700 anys de persecució, intents d'annihilació i d'extermini, de progrms i exilis continuats, malgrat tot, conserven íntegres les seves senyes d'identitat i procuren recuperar d'una forma admirable els costums oblidats, però sense deixar d'integrar-se a la civilització, cultura i coneixements actuals, que la diàspora ha recuperat.

Com a bons mediterranis que som, gent tradicional on n'hi hagi, conservem un sens fi de festes, quasibé totes lligades al calendari litúrgic (no podem oblidar el caràcter marcadament cristià de la nostra cultura) i als solsticis (d'origen pagans); potser el més celebrat el d'estiu, que fa poc vàrem gaudir enaltint el foc ancestral que es perd en l'origen dels temps.

Mediterranis sí!. Gent que passem del seny a la rauxa en un tres-i-no-res, gent de pau i de pacte, acollidors i extrovertits, que estimem la bona vida i sabem gaudir-la com pocs saben fer-ho.

Enllaçant amb les primeres paraules que us he dit, voldria fer, una vegada més, una crida al jovent; que s'animi i doni una empenta a la renovació generacional del Cor, i ajudi a mantenir la continuïtat de l'Entitat, que uns "pioners" varen començar vers l'any 1947, ara tot just fa 50 anys. El petit esforç i sacrifici val la pena. Creieu-mé!

No vull allargar-me més, ja que tot el que he dit, si no ho demostrem de la manera que nosaltres sabem, no serviria de res. Per això, us prego que no marxeu, que per començar la xerinxola de la Festa Major, deixeu-nos cantar unes peces, que els cantaires i jo us oferim de tot cor. Visca la Festa Major, Visca Sant Pol i Visca Catalunya!

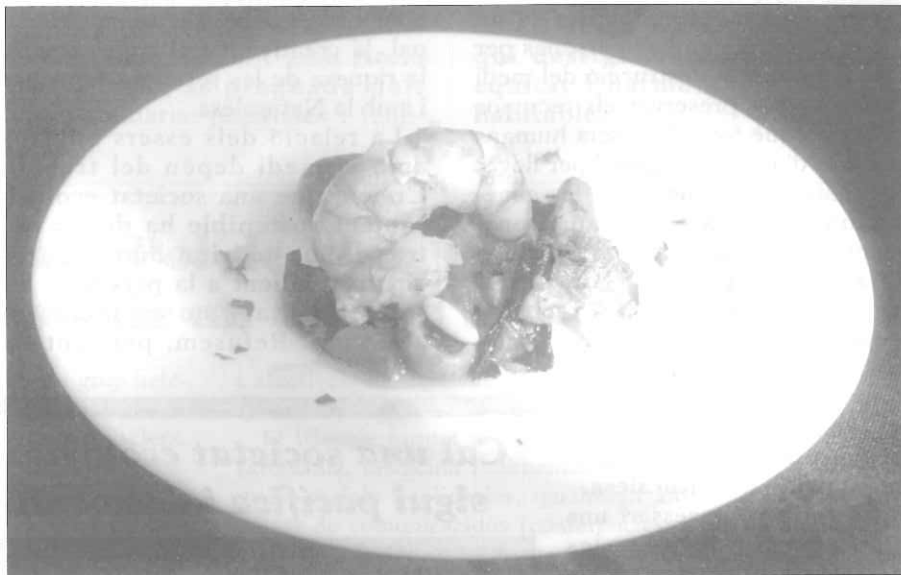
Eduard Estol

Una de picant, i no és de bitxo!

Aquesta volta la Carne ens fa una proposició deshonesta. Aprofita, ara que ve el temps dels bolets i les nits fredes d'hivern, per suggerir-nos una recepta "calenta". Res més encertat.

En català, en parlar amb picardia, adoneu-vos que hi ha un gran vocabulari relacionat amb tot allò que avui dia s'anomenen temes eròtics. Pel títol d'aquesta pàgina, ja heu deduït que, si el picant no és de bitxo, el tema serà verd. Fa dibuixar un somriure quan es parla d'uns bons pebrots o d'una figa mol-suda o d'una bona "almeja"... un nap de pam, un rellam de botifarra, un parell d'ous, patates del país, sardina de nuvi, etc, etc, etc. Tots aquests mots, tan innocents de la nostra cultura, tenen una relació amb el sexe. La taula és una de les vies que més pot engrescar a algú que no té, precisament, "ganeta" sexual. Això és el que asseguren els moltíssims autors de llibres, que es venen com a "Cuina Afrodísiaca". Un d'aquests, el conegut autor Ugo Tognazzi, té més d'un llibre de cuina publicat i, perquè no, un de cuina afrodísiaca. A aquest senyor, el maig de l'any 1987, el vàrem tenir a Sant Pol, concretament a l'Escola de Turisme del Gran Sol, en unes jornades dedicades a la cuina de la pasta. A la tarda va fer una demostració de les seves destreses davant dels fogons; i va impactar amb una pasta de color fúcsia, que la va cuinar sense treure's les ulleres de sol. Com és normal, davant d'un personatge d'aquesta magnitud, en el torn de preguntes va sorgir la d'un incrèdul, que va demanar al Sr. Tognazzi si era veritat això de la cuina afrodísiaca. Ell, molt seriosament, va fer un plantejament que va acabar amb els dubtes de tots els escèptics. Va dir: "imagini's si és veritat que la cuina pot ésser afrodísiaca que uns senzills spaghetti's cuits al punt, només amanits amb un fil d'oli, però amb una dona com ara la Sofia Loren al davant, pot posar a cent el més tranquil dels homes".

A través de la premsa, hem tingut notícia que la famosa escriptora xilena Isabel Allende ha donat un gir a la seva carrera professional; i sorprendrà els seus lectors amb seu proper llibre, que tractarà sobre el sexe i el menjar. El llibre, deia la ressenya, apareixerà al mercat espanyol el proper mes. I, amb el títol d'Afrodita, la Sra. Allende aporta un recull de

RICARD ESTOL

La taula és una de les vies que més pot engrescar a algú que no té precissament "ganeta" sexual.

receptes afrodísiacques, elaborades amb l'ajut de la seva mare. En unes declaracions que va fer l'escriptora, textualment deia: "pretendo mejorar la vida amorosa de los lectores. Estamos ante un problema de los hombres; las mujeres no están interesadas en los afrodisíacos, pero los hombres los necesitan por culpa de la fragilidad de su órgano sexual, el cual recibe muchos nombres de herramientas o armas, e incluso se le han otorgado poderes sobrenaturales, pero en verdad cabe en una lata de sardinas". Esperem l'arribada d'aquest llibre, que promet ser un nou "best-seller" de la coneguda autora.

Ara que estem en matèria, i ja al mercat hi trobem bolets, us voldria temptar a posar a taula un plat, i comprovar si als de casa els deixa indiferents. Us cal una barreja de bolets (els que trobeu o compreu); els feu a talls regulars i els escaldeu només un minut amb aigua salada; els escorreu i els poseu en un atuell un xic fondo, d'un material adequat per poder-los

guardar. En un caçó a part, feu bullir durant 15 minuts dues cullerades d'un bon vinagre, una cullerada de sucre, un xic de sal i pebre, uns quants grans d'all, una ceba a talls rústics, un ram de julivert, farigola i llor lligat i mig litre d'oli d'oliva refinat. Tan bon punt ha acabat la cocció d'aquesta vinagreta, aboqueu-ho tot sobre els bolets, que teniu dins l'atuell. S'ha de guardar a la nevera, almenys 2 dies, perquè la marinada estigui en un punt ben confitat. Llavors, ho servireu, posant a cada plat unes cullerades d'aquesta marinada. Hi picareu un xic de julivert fresc, un puntet més de pebre, uns grans de sal grossa, uns pinyons torrats i, al cim, unes cues de gamba, fetes al punt. Us garantitzo que no deixa indiferent a ningú, tant de color, com de textures i sabors. Ja en sentirem a dir alguna cosa.

En el proper ENS parlarem del "foie-gras". Us hi espero, des de la meva cuina.

Carne Ruscalleda

Grup d'opinió de Sant Pol, part del Moviment Ecologista a Catalunya

El moviment ecologista és un esforç de moltes persones per deturar la destrucció del medi ambient, per preservar els recursos vitals perquè tots els éssers humans gaudim d'una vida digna i per llegar les mateixes condicions a les generacions que ens succeiran. Conscients que l'actual civilització industrial ha engendrat una crisi ecològica d'abast planetari, cal emprendre una lluita cívica i pacífica, directa, organitzada, que radiqui en la coherència, per fer possible una Humanitat justa en harmonia amb la Naturalesa.

És per això necessari una reorientació de totes les activitats humanes cap a noves formes respectuoses amb la base natural i socialment equitatives. Vol dir treballar per a un desenvolupament humà compartible per a tots els pobles, les nacions i les cultures que poblen la Terra i sostenible a llarg termini per a les generacions futures:

La nostra relació amb la Naturalesa no pot seguir basant-se en la idea d'expoliació i destrucció. Tampoc n'hi ha prou amb salvar només alguns illots "verges", convertits en parterres d'un territori degradat. Cal que tot el metabolisme econòmic i social amb el medi es fonamenti en un equilibri racional i volgut, basat en el coneixement de la Naturalesa i en la voluntat col·lectiva de preservar la seva diversitat. No es tracta tampoc de renunciar a la tecnologia, sinó de fer-la adient a les necessitats ambientals i socials de tots els membres de l'espècie humana.

L'ecologia ens dóna la consciència de límit. No creiem que el benestar individual i col·lectiu s'assoleixi en una frenètica carrera per posseir i consumir cada cop més objectes, més mercaderies. Un cop satisfetes les necessitats materials bàsiques, creiem que el benestar s'ha d'orientar cap a una relació sana i alegre entre les persones i amb les coses, que permeti gaudir-ne amb pau i llibertat. La bona vida

comporta, també, l'harmonia personal, la creativitat i el coneixement, la riquesa de les relacions humanes i amb la Naturalesa.

La relació dels éssers humans amb el medi depèn del treball. Creiem que una societat ecològicament sostenible ha de fer del treball una activitat lliure i participativa, adient a la persona i les seves finalitats, no explotada ni alienada. Refusem, per tant, la

Cal una societat ecològica que sigui pacífica i democràtica.

lògica econòmica de la civilització capitalista que fa del treball d'altres -com de qualsevol altre bé de la Naturalesa- un mer recurs a explorar, a contaminar i omplir de deixalles fins al seu exhauriment.

A totes les societats patriarcal el paper de les dones com a mares i curadores de la vida d'altres, del que depèn la reproducció de tota l'espècie, s'ha desenvolupat en condicions d'opressió i marginació.

Volem una societat ecològica i emancipada on les dones tinguin el ple domini del seu temps i la seva persona. On la sexualitat sigui una forma de comunicació lliure i plaent per a tothom. On la cultura es feminitzi i s'enriqueixi, fent-se universals els valors de la cura dels i les altres, de l'emotivitat i la mesura, de la cooperació i el rebuig a la jerarquia.

Cal una societat ecològica que sigui profundament pacífica i democràtica. L'harmonia entre els éssers humans i amb el nostre entorn natural necessita d'una democràcia radical que faciliti la participació de totes i tots en la presa de decisions, molt més enllà de les limitacions dels actuals sistemes parlamentaris només formalment democràtics. Volem una dràstica descentralització política i econòmica, que permeti l'autodeterminació efectiva dels ciutadans i

ciutadanes a cada lloc i cada nació. Que estimuli, també, l'enteniment en la diversitat, la resolució pacífica dels conflictes i la cooperació solidària per fer front als grans problemes planetaris, esbandint qualsevol forma de xenofòbia, intolerància i racisme.

Una societat ecològica no pot ser sostenible només per a un terç o una quarta part de la Humanitat. La qualitat de vida que volem ha de ser compartible i compartida per tots els éssers humans, del Nord i del Sud, de l'Est i l'Oest. L'actual model dels països industrialitzats del Nord no és solament insostenible perquè esgota en el present els recursos vitals

del futur. També és intrínsecament immoral perquè condemna la gran majoria dels humans a una pobresa insostenible i, quan cal, no dubta a mantenir aquest "ordre" injust per medi de la força bruta o l'amenaça militar.

Només un nou desenvolupament ecològic humà, basat en l'ús eficient de l'energia i les energies renovables, en el reciclatge sistemàtic dels materials i les noves tecnologies dolces, podrà sostenir una vida digna per a tothom: un nou ecodesenvolupament, orientat al màxim desplegament possible de les capacitats humanes individuals i deslligat per sempre de l'absurda idea del creixement il·limitat en un món de recursos finits. La ciència, la tècnica i tots els recursos econòmics han d'estar al servei d'aquest nou desenvolupament dels éssers humans, en lloc d'atendre com ara les necessitats del benefici privat.

Els canvis arrelen ja en la consciència i la voluntat de moltes persones i cal que ho facin en moltes altres més. Per això l'educació, l'estudi i l'autoprenentatge són una part molt important de la tasca. Però el nou món que volem no podrà nèixer mai de la impotència de cada un o una de nosaltres mentre romanguem aïllats, els uns de les altres. Naixerà de l'acció comuna, cercant resoldre col·lectivament

problemes que, tots sols, totes soles, es poden viure com a infelicitat individual.

Ara ja quasi tothom admet que els problemes ecològics són una realitat pregona. Cal, doncs, començar a treballar a fons en les autèntiques solucions a la crisi mediambiental. Ja no és temps només d'advertiments i crides d'atenció. És temps d'alternati-

ves. Temps d'actuar i de resoldre, de fer realitat a gran abast possibilitats que en molts casos ja són avui presents a petita escala. És temps d'acció.

Per tot això, que el G.O.M. demana a les persones de Sant Pol una pràctica d'ecologisme social, conjuntament amb Acció Ecologisme, impregnada dels valors solidaris, pacifistes i femi-

nistes. El canvi que és de gran volada i alhora ben pragmàtic, ben d'aquest món: tecnològic i social, econòmic i polític, cultural i ètic. És un canvi civilitzatori, que ens porta a cercar la força per endegar-lo en les persones, en els grups socials, en tothom qui desitgi viure en llibertat, equitat i harmonia en un món habitable.

Fira Alternativa a Sant Pol de Mar o la voluntat de construir un espai d'escultura social.

Fa ja bastants anys que a Sant Pol de Mar un grup heterogeni de persones, d'àmbit social, edat i cultura diferents, es mouen per aconseguir, de forma inconscient, un clima humà, actiu i generador de noves propostes culturals i socials.

Persones situades en grups o entitats concretes i d'altres situades en esferes individuals, que han anat trobant-se al mig d'un projecte indefinit, però que poc a poc va agafant un cos propi; un projecte col·lectiu i globalitzador, integrador i

i afectives, instructives i lúdiques, ha estat el resultat d'aquesta experiència i un èxit que correspon a tots.

El triangle format pels productors de materials alternatius (artesanía, medicina i alimentació), les propostes ideològiques, socials i solidàries, igualment alternatives, i els elements de comunicacions (conferències, debats i animacions sobre aquestes propostes) ha estat la fórmula generadora de

Donar sentit, ritme, composició i moviment al parc de Can Villà.

mirall de tot un poble.

La II Fira Alter-Nativa a Sant Pol ha estat per a molts de nosaltres el primer assaig general d'aquest projecte. Un equip humà format per més de trenta persones, que han col·laborat de forma activa i voluntària en la seva realització, envoltada pel recolzament de moltes altres del poble i de fora del poble. Donar sentit, ritme, composició i moviment al parc de Can Villà, aconseguir que prop de tres mil persones hi passessin en dos dies (17 i 18 d'agost de 1996) i, el que és més important, aconseguir un clima de comunicacions actives

RICARD ESTOL

d'una ànima intangible i especial possibilitadora d'aquesta equilibrada i afectiva escultura social de la Fira Alter-Nativa al parc de Can Villà a Sant Pol, que volem repetir amb la vostra presència els dies 15, 16 i 17 d'agost d'enguany.

RICARD ESTOL

Aigua, Gas i Electricitat

CALEFACCIÓ
MELCIOR CASTELLAR SOLER

Verge de la Mercè, 24
Tel. 760 06 75

08395 SANT POL DE MAR
(Barcelona)

Perejaume (apunts sobre un poeta pintor)

Jordi Fàbregas reflexiona sense estalvi d'esforç sobre l'obra i el pensament de l'artista santpolenc Perejaume i

sobre la relació d'aquest amb l'autor del *Onomasticon Cataloniae*, el filòleg Joan Coromines.

L'estiu passat, Perejaume va estar present de forma especial al nostre poble, atesa l'exposició de pintures, dibuixos, poemes visuals i accions que, de forma simultània i diversa, va realitzar en quatre indrets diferents: Girona, Sant Pol, Pineda i la Vall d'Oo. Aquesta presència va quedar reforçada l'onze de setembre passat a la revista de l'AVUI (que reproduïm en aquestes planes). Aquella il·lustració no devia passar per alt, segurament, a molts dels santpolencs que fullejaven aquell diari. Un santpolenc feia una "passa" endavant per acostar-nos a la Diada, per viure-la i festejar-la. L'exposició al·ludida va ser motiu més que suficient perquè l'ENS pensés fer-hi ressò a les seves planes. Vet aquí les meves impressions personals:

1-D'entrada hom s'adona que l'obra de Perejaume és marcadament polièdrica. D'una banda, els santpolencs especialment, el tenim present més com a "pintor", englobant en aquest mot, una mica confusament, les seves pintures, dibuixos, grafismes, "instal·lacions" i "accions". No s'ha d'oblidar però que li han estat editats quatre llibres: un de poemes (oli damunt paper) i tres més que jo qualificaria d' "assatjos en prosa poètica" (*Ludwig-Jujol, La pintura i la Boca i El paisatge és rodó*). Cal esmentar, a més, la seva activitat com a divulgador d'idees pròpies o d'altres autors, en qui diposita el seu interès (Jujol, Miró, Verdaguer, Foix), en conferències, "taules rodones", "accions",... A tot això, cal afegir col·laboracions en obres de teatre (decorat, guió,...) i un seguit de publicacions d'articles d'opinió en diaris i revistes culturals. Altrament, Perejaume no em sembla, de cap manera, un artista cuit en "l'art per l'art", tot i que el caràcter marcadament conceptual - difícil per a molts- de la seva obra impel·liria a pensar-ho. Em consta que sempre ha tingut un viu interès d'estar al corrent del què succeïx al poble. Té el costum de llegir diferents diaris. Jo diria d'ell que és 'despert' i amatent; receptiu als fets socials, que mouen el seu interès; en resum, una persona, com moltes, que procura "estar al peu del canó". Acabat aquest retrat improvisat, he de dir que, intencionadament, em limitaré a les meves opinions entorn a la seva activitat "pictòrica" -entengui's aquesta paraula en el sentit

més general possible - i, particularment, d'allò que he "trobat" en l'exposició i la il·lustració esmentades abans.

2-Tot i que "Sant Pol" condiciona la "pintura" de Perejaume, la seva pintura - per a molts dels santpolencs - té l'anomenada de "difícil", "estranya" i, fins i tot, "complicada". Altrament, al poble se'l té per "algú", per una persona important, perquè hom sap que és conegut i acceptat com artista dins dels corrents d'opinió

RICARD ESTOL

La dificultat que hom té en "pintures" seves s'assembla a la dificultat que presenten les matemàtiques.

catalans i en molts més indrets del globus. Hom llegeix el diari, s'informa diàriament a través del televisor; d'improvís, un conegut du notícies...

Abans he qualificat l'obra de Perejaume de "marcadament conceptual". Aquest tret, naturalment, no és segur en totes les ocasions, tot i que tinc la impressió que, amb els anys, va guanyant terreny l'"expressió pura". La dificultat que hom té davant "pintures" seves s'assembla, al meu parer, a la dificultat que presenten de bell antuvi les matemàtiques als esperits poc frissosos d'anàlisi i càlcul exacte, o bé, a la poesia, en aquells poc desperts a les comparacions:

"No s'entén". "És complicat"

"El contingut ens sembla amagat amb zel"

Res més lluny d'això quan hem entès allò que se'ns "demanava". Com explicar el gaudi per haver entès quelcom?. Els matemàtics inventen per poder "entendre". Els 'naturalistes' (físics, biòlegs, geòlegs,...) "són" per entendre un món. Amb

dues faccions cerquen per conèixer; els poetes, en canvi, disfressent el coneixement amb gust. Perejaume, ben al contrari de geòmetres i naturalistes, edifica emprant "totxos de fang" com a signes, enlloc d'abstrusses "fòrmules". Aquesta diferència és essencial, perquè ens remet als objectes i signes quotidians - allò que tenim a l' "abast" -, tot i que poden dur referents més abstractes com és ara la "llengua" o la pintura en general, com a ens.

De forma conscient o inconscient, l'artista utilitza un seguit de relacions constructives que se'ns fa paleses en parar-hi atenció. Sempre, és clar, alguna "forma" pot "robar-nos el cor" d'entrada. Comparem, amb més seny potser, la dificultat que trobem en la pintura de Perejaume als "entrebancs" que podem tenir per "guaitar" en un poema: el lector de poesia, més que el de prosa, ha de fer un esforç de reconstrucció, el qual, calladament, li proposa el poeta. No es tracta per res d'empescar-se un significat ocultat, sino de fer "esclatar" i "brillar" el poema; sentir-lo vivament en passejar-nos-hi (semblantment com familiaritzar-nos amb un indret geogràfic, humà, ens proporciona sovint gaudi, benestar i ganes de tornar a "visitar-lo").

3-M'agradaria ara provar d'explicar allò que jo considero un dels trets bàsics, sinó la "clau de volta" de la "pintura" de Perejaume. Quedi clar que estic pensant en aquelles obres seves de punyent 'contingut' conceptual ("instal·lacions" i "accions"):

Perejaume passaria per ser, i en això rau - al meu entendre- la seva principal aportació al món de la "pintura", l' "inventor" de la representació "inversa", o com ho anomena J.Sala-Sanahuja: les metàfores de "doble ciclació". Es fa necessari d'explicar aquest concepte: Tot allò que hom entèn com a "civilització occidental" té un tret bàsic: l'obsessió més o menys manifesta per a 'representar', per obtenir allò que anomenem una "imatge" (o, més modernament, en ciència un "model") del món. Fer això implica, certament, un "distanciament" de l'original, una separació; el mateix privilegi del que gaudia, segons els antics grecs, aquell que ells anomenaven el θεορος ('zeoros): un estranger que era invitat a les festes de la ciutat - des de la modernitat el qualifiquem d' "observador"-.

Amb els segles, aquella condició fortuïta, aquell possibilitat esdevenir $\theta\epsilon\omicron\pi\omicron\varsigma$, va anant-se imposant i amplificant; hom va fer per adoptar i romandre en aquella actitud, per aprehendre-la. Avui aquest tret "domina" el pensament occidental - a les reproduccions digitals d'imatges que ens subministra l'electrotècnica, els "pixels" venen a ser com allò que són els pigments per a la pintura: les 'cel.les' mínimes amb informació gràfica, "representit-zants".

Altrament, Perejaume, com a pintor, sembla recórrer a l'inrevés el camí dels pintors que cerquen de la 'realitat' una 'representació'; la seva pintura, no obstant, malda "pintar" en el 'real' - transformant,

Perejaume passaria a ser l'"inventor" de la representació "inversa".

per a realitzar això, el 'real' en "pintura"; cerca el regrés de la 'representació' a l'"origen" essencial. Marcs i motlures, enclavats al terreny, evocuen paisatges; les muntanyes 'reals' apareixen com gruixos de pintura que, viva, sembla romandre orgànicament en totes les coses. I el seu interès pels "pigments" reflectiria alhora, d'acord amb el que sostenim, aquest signe "original" que veu ell en la pintura - com si món i pintura fossin, en la nit dels temps, una sola cosa - i seria també una advertència, un toc d'alerta per mostrar que, enfront del flamant mosaic de "pixells" de l'electrònica, hi ha 'realitat' viva, més originària, dels pigments, bo i entesos com àtoms de representació sinó com a origen-essencial. En paraules seves (entrevista del diari AVUI, 20-07-97):

"La pintura existirà sempre perquè fins i tot en el cas que destruïssim la realitat aquesta realitat es convertiria en grans de pols, en pigments, cendra, en pintura."

I tot seguit, contradictòriament (en emprar, potser, una expressió molt representitzant com és ara "relació molecular"), sembla voler relegar la pintura a mera composició estructural a base d'una "atòmica" de pigments:

"El pigment és la relació molecular del qual està formada la pintura i en darrer terme del qual està format el món"

4. A Joan Coromines, inspirador de noves pintures.

Moltes paraules neixen dels llocs; aquest és l'origen de tots els mots que s'anome-

nen "topònims". Joan Coromines, en la seva obra magna "Onomasticon Cataloniae" que ell mateix va qualificar d'"àrdida piràmide", per assenyalar el grau de dificultat i grandària a què es lliurava, "retorna" el topònim a l'indret, fent manifest l'origen essenciant i posterior formació d'aquest.

Dit això, no hi pot haver dubte (v.si cal "3") que el funcionament d'Onomasticon ha de moure l'interès de Perejaume. Hom troba, en efecte, en l'obra recent del pintor un seguit de paral.lelismes i referències (potser aquestes darreres escrupolosament velades) amb el Coromines d'Onomasticon: l'"obsessió" comuna per vincular, cadascú a la seva manera, llengua i geografia. Una anècdota: ambdós tenen el costum d'utilitzar "xiruques" en les seves excursions.

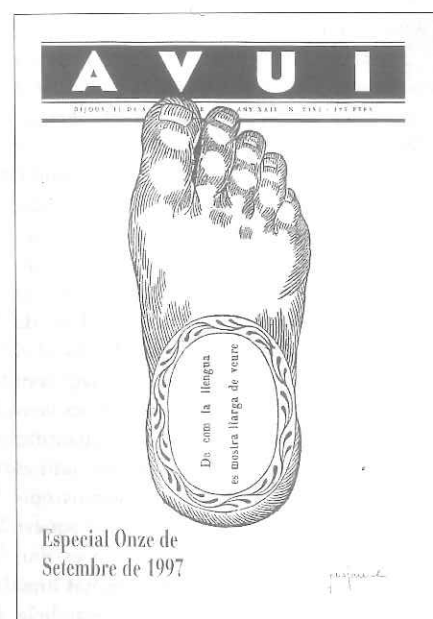
Perejaume, com molts de nosaltres, sent gran admiració i respecte per l'obra de Coromines. A més, el fet d'haver coincidit amb la "filosofia" que guia al filòleg, alhora d'emprendre el seu Onomasticon Cataloniae, ha estat sens dubte engrescador, arremolinador de noves "pintures", tot i que, pel que fa a la seva exposició a Sant Pol aquest estiu, el meu parer és que hi havia un ús un xic abusiu, excessivament literal, de vegades "fàcil", amb excessiu escriu entorn del "topònim". Recordo un bell escrit del pintor sobre Coromines, aparegut poc després de la seva mort, que vaig trobar molt interessant perquè, defugint lloar simplement l'home i l'obra, hi feia esclatar aquell amor compartit per la llengua, per l'orografia, pel "paisatgisme", entès com a "gruix" de topònims i/o de pigments. En resum, aquella afició, la qual comparteixo plenament, pels "caminants" i pels seus darrers "reductes". Hi ha, també postum, un altre record del pintor al filòleg - això almenys va semblar-me, - quan després de visitar aquest estiu la sala de Pineda (un dels quatre punts cardinals de l'exposició) vaig escriure:

(A la sala de Pineda). "El motiu principal és el cercle, bé com a senyal d'advertència, numinosa (l'enorme cercol roig evocant les Agudes; això és, la muntanya com a pintura, custòdia del magma) o bé com a possible emblema del traspàs, en túnels de geodèsies (els pous que com finestres del més enllà s'"obren" a les parets de la sala) a través de l'espai i el temps fent connexió d'indrets i d'èpoques. El cercle evoca allí els tubs gegants d'un orgue tel.lúric que abriga una trompeta sola, com de rèquiem; un atronador panteó".

Trobo adient acabar aquest recompte fent esment d'aquell "poema visual" que va aparèixer a l'AVUI l'onze de setembre d'enguany. Un "peu" que ensenyava la llengua i "com la llengua es mostra llarga

de veure". D'aquell "poema visual" servo escrit el següent :

"Tota la vida sense i adonar-nos-en, la majoria de les voltes caminem sobre els nostres peus. Les sabates que portem són la mida dels nostres peus, com una representació seva. La Nit de Reis els infants, i també molts d'aquells que han deixat de ser-ho, deixen vora la "llar", any rera any, en un llarg caminar, una sabata "buida", sense peu, a fi que els Reis d'Orient l'"omplin" dels anhelats presents que han escrit en un paper uns dies abans. Talment com les sabates "informen" als peus que duen, la llengua, en el seu esdevenir, segueix i ressegueix, calma, llarga, indrets i contrades; abasta la geografia i s'aguabarreja entre les persones.

Hom troba en l'obra del pintor paral.lelismes amb Coromines.

Al meu parer, en la il.lustració de l'AVUI es produeix una identificació ben característica: hom hi veu, confosos, un peu i una sabata (la sabata es presenta en la forma de l'ús indígena indiàmericà, tant lligat als boscos i a les planúries; haver utilitzat tinta vermella per al motiu ornamental reforça el realisme del peu incipient evocant una secció histològica del membre). Gairebé no es distingeix si aquell peu de vellut esdevé una excrescència d'un mocasí de pell natural..."

Jordi Fàbregas.

La problemàtica de Sant Pol a l'estiu

L'Alcalde fa recompte de com ha anat aquest estiu, tenint present el gran volum de problemes poten-

ciala a Sant Pol, atès l'espectacular increment de vilatans en aquestes dates.

L'estiu, ansiat per molts, indiferent per altres i indesitjat per a no tants, ha passat com una exhalació; ja sabem que el temps passa volant, però sembla que l'estiu amb tota la seva eferescència i animació corre més. La nostra vila, des de mig juliol fins a mig setembre, especialment tot l'agost, estava plena a vessar i això es feia palès des de diferents àmbits. Cada dia a determinades hores era difícil anar pels carrers; i no parlem del trànsit rodat, perquè hi havia moments que era el "caos". Aquesta saturació d'estadants, mirant-ho des de distintes vessants, té avantatges i inconvenients; per part dels avantatges podem dir que dona vitalitat a la població, la vila amb els carrers plens de gent fa bon efecte, anima i és senyal de progrés. En canvi, amb els carrers buits, com succeeix a l'hivern, sembla apagada, mig adormida i trista. Trobarem gent que, en el primer cas, s'hi sent com el peix a l'aigua, però n'hi ha d'altres, amants de la calma, que prefereixen el segon. Per als comerciants i altres establiments, és obvi que els resulta avantatjós que hi hagi com més gent millor, ja que lògicament, les vendes es produeixen en funció de la quantitat de gent que hi ha a la població, per tant, a més gent més vendes. Ara bé, segons opinió d'algun comerciant, no creu que aquest estiu hi hagi hagut tanta gent com es diu, parer que segurament s'haurà format analitzant el "calaix" de cada dia i el total de la setmana, però ben segur que no tots els establiments pensen igual, ja que molts han fet el seu bon "agost", i no pas perquè tinguin bons aparcaments al costat, atès que aquest problema, difícil de resoldre, tots el pateixen per igual. No fa gaire, un botiguer em confessava que ell no es podia queixar, la qual cosa significa que no a tots els va malament. Aleshores, quina és la causa d'aquesta disparitat d'opinions i de calaix? Que cadascú analitzi la seva situació i actui conseqüentment, sense oblidar que hi ha productes de primera necessitat que les mestresses de casa han de comprar forçosament i ho faran allà a on s'hi trobin més còmodes, més ben ateses i amb millors preus, i altres productes menys necessaris, que costen de vendre si no van acompanyats d'un reclam o oferta especial; per tant, cal cavil·lar.

Més avantatges pel fet de tenir una bona aflluència d'estiuejants, els trobaríem, però no cal anomenar-los tots i que cadascú se'ls imagini a la mida del seu gust.

Si parlem dels inconvenients que comporta el fet que la població es multipliqui per tres o per quatre, cal començar per dir que els primers a patir-ne les conseqüències som els que tenim l'obligació de donar bons serveis des de l'Ajuntament, atès que els que es venen prestant tot l'any a una població

Crec que en general tots els serveis han estat ben atesos, mèrit atribuïble als respectius responsables de les diferents àrees.

de poc més de 3.000 habitants s'han d'incrementar considerablement amb pocs recursos més; el que obliga a posar-hi esforços, bona voluntat -que se n'hi posa- i bona dosi d'imaginació per a donar resposta a totes les necessitats que es requereixen. I, a voltes, per més que ens hi esmercem, sempre queden o poden quedar uns flancs poc atesos. Però, crec que en general tots els serveis han estat ben atesos, el que no deixa de tenir el seu mèrit atribuïble als respectius responsables de les diferents àrees, començant per l'administració, passant per la vigilància, la neteja, recollida de brossa, servei d'aigua, etc., amb la col·laboració, naturalment, de tot el personal, els quals conscients de la tasca que se'ls demana i que les circumstàncies exigeixen, s'esforcen en complir de la millor manera, cadascú dins el seu lloc.

També és un inconvenient la manca de suficients places d'aparcament de vehicles al centre de la vila, el que resulta difícil de solucionar; per a alguns falten zones blaves, per a altres n'hi ha suficients. Aquest any, amb la creació de prop d'un centenar de places al carrer Pau Simó s'ha pal·liat un xic el problema, però naturalment el dèficit continua; si tothom respectés degudament les zones blaves, es guanyaria molt i s'estalviarien sancions que després es lamenten.

Problemàtica resulta també a l'estiu la controvèrsia entre els que consideren l'estació estiuenca com a sinònim de passar-ho bé, de fer festes, amb força gresca, sense estar pendent dels horaris nocturns, ni de respectar el descans dels altres, etc., i aquells que creuen que l'estiu és sinònim de repòs, de relax, de dormir plàcidament amb les finestres obertes, etc.; tots tenen la seva raó, ni uns poden passar-se de la ratlla, ni els altres poden mostrar-se massa poc tolerants. Per tant, és obvi que els que vetllem perquè les coses funcionin més o menys a gust de tothom, en aquest punt, també tenim problemes, ja que no és fàcil establir un equilibri; i per més que es digui que es faci complir la normativa, aquesta és força ambigua, perquè depèn del lloc i de les circumstàncies. No obstant això, val a dir que Sant Pol continua essent un lloc a on hi fa de bon estiu i banyar-s'hi, atès que aquest estiu l'estat de l'aigua i de la sorra, segons les anàlisis setmanals que fa la Generalitat, les nostres platges han estat de les millors del Maresme, perquè mai han baixat de quatre estrelles i fins i tot algunes setmanes han estat qualificades amb cinc; i això també és fruit d'una atenció especial, tant a nivell personal com econòmic. Però, ves per on! també en aquest punt hi ha gent que discrepa i de forma contundent, com ho demostra el fet que el dia 9 de setembre el Sr. José Luis Sancho Altarejos, feia una denúncia a la secció "Los lectores denuncian" de La Vanguardia, dient que la neteja de la platja de Sant Pol era nul·la. Jo, la veritat, penso que aquest senyor ha d'anar a visitar l'oculista i no cal donar-hi més voltes.

Ara és qüestió que tots hivernem amb pau, tranquil·litat i bons aliments i un altre any ja en parlarem.

Francesc Pomés i Roca
Alcalde.

Sant Pol, setembre del 1997

A ny rera any veiem como creix el padró municipal i, sobretot, la segona residència.

Aquesta segona residència és la que ha fet que es multipliqui per quatre la feina als carrers de la nostra vila, perquè s'ha de netejar i s'han de recollir les escombraries. El consum d'aigua també s'ha vist incrementat, i això ens crea la necessitat de consumir aigua de la Tordera. Des de la Regidoria de Sanitat es porta un control molt acurat de tots els dipòsits municipals: Pi del Soldat, Urbapol, El Farell i Roques blanques i rotativament les fonts del municipi; a banda dels controls de cloracions setmanals que fa la farmacèutica titular i dels controls diaris que fa la Regidoria de Medi Ambient.

La neteja dels carrers de la població es procura fer diàriament i setmanalment els de les urbanitzacions, ja que cada vegada hi ha més gent que hi viu, i els carrers també han de ser netejats.

Des del passat juliol, la recollida d'escombraries es fa diàriament al casc urbà i dies alternatius a les urbanitzacions. Encara que ens agradaria poder ser més eficients, el pressupost no arriba per més, perquè els ajuts que rebem de les administracions són per a 3000 habitants i, en realitat, a l'estiu arribem als 15.000 aproximadament.

Del mes de juny a finals de setembre, les platges es netegen cada dia amb màquina, també hi ha neteja manual pels llocs que la màquina no hi arriba; és per això que aquest estiu no hem baixat de les quatre estrelles. El servei de Creu Roja del Mar és obert del juny al setembre; ha donat un servei molt important fent cures i rescats a l'aigua. Per l'estiu vinent desitjaríem poder instal·lar una torreta de vigilància a la platja de Morer i, així, tenir la major part de la platja controlada.

El que és molt llastimós i no podem controlar és l'increment de

gossos, que molt a pesar nostre no podem evitar veure com els nostres carrers, jardins, platges i el Parc del Litoral s'omplen de brutícia, per uns amos poc cívics que deixen de recollir els excrements; a excepció d'alguns que veus com, amb naturalitat, recullen i llencen a la paperera allò que el gos deixa anar. És una llàstima que ens esforcem a netejar els carrers, places, jardins, platges i parcs, per després trobar-hi una munio de caques. Cada any demanem la col·laboració dels nostres covilatans, però el cert és que no tenim massa èxit.

Des de la Regidoria de Sanitat demanaria als anomenats de segona residència que fessin seu el poble, que es sentissin com un santpolenc més; i als santpolencs que col·laborin a mantenir net i sa el poble que tots tant estimem.

Montserrat Garrido
(Regidora de Sanitat)

Trobada de motos antigues.

Trobada de motos

ERNEST PIQUERAS

El passat dia 6 de juliol, vàrem tenir pels nostres carrers la Trobada de Motos Antiques "Vallgorguina".

Els amants de les motos i els més curiosos varen poder veure algunes peces de museu durant l'estona que la caravana va fer una parada tècnica davant del polisportiu, i en la que els seus components van poder refer les forces per continuar fins Vallgorguina.

Simultànies d'escacs.

Dins del programa de la Festa Major de Sant Jaume 97, enguany vàrem tenir novament entre nosaltres els escacs, mitjançant les simultànies a 25 taules (Memorial Josep Mª Pujol) que va fer el Mestre Català Sr. Monedero.

Les partides varen començar sobre

2/4 d' 11 del matí i varen acabar sobre les 3 de la tarda. Els participants que es varen enfrontar al Mestre Català eren de Sant Pol de Mar, Canet de Mar, Calella i Girona, entre d'altres llocs.

El Mestre va acabar 6 partides en taules, en va perdre 5 i en va guanyar 14.

El mestre Sr. Monedero pensant una jugada.

ERNEST PIQUERAS

I Cursa de natació.

El divendres 15 d'agost va tenir lloc a Sant Pol la primera cursa de Natació, organitzada pel Consell d'Esports. Aquesta prova, que esperem tingui continuïtat en els propers anys, va tenir una molt bona acollida entre els participants.

Es varen fer dos recorreguts: un per nens fins a dotze anys (de davant L'Àncora fins al Club Nàutic) i l'altre

per la categoria Open (de davant dels Banys Tarridas fins al mateix Club Nàutic).

Les classificacions finals van ser les següents:

Categoria Infantil

- 1.- Mireia Espert; Temps: 3,57
- 2.- Toni Orenes; Temps: 4,31
- 3.- Anna Tobella; Temps: 4,34

Categoria Open Femení

- 1.- Susana Algarra; Temps: 9,30
- 2.- Ariadna Farres; Temps: 10,03
- 3.- Laura Frigola; Temps: 10,05

Categoria Open Masculí

- 1.- Jordi Pallarès; Temps: 6,15
- 2.- Alex Delgado; Temps: 6,34
- 3.- Enric Carreras; Temps: 7,19
- 4.- Manuel Delgado; Temps: 7,35
- 5.- Lluís Tobella; Temps: 7,39

A la vigília de la cursa, el dia 14 d'agost, vàrem tenir la mala notícia de la mort de Ramon Bargaño, President del Club Nàutic de Sant Pol de Mar, bon esportista i millor persona.

La regidoria d'Esports vol expressar, en nom de tots els esportistes de Sant Pol, els seus més sincers sentiments envers la família i el Club Nàutic de Sant Pol.

Properes activitats:

3 X 3 de bàsquet (novembre)

Cursa de Sant Esteve (desembre)

Quatre apunts informatius de la Regidoria de Governació.

REGIDORIA DE GOVERNACIÓ

Finalment, després de molt forcejar, hem aconseguit que novament es pugui obtenir o renovar des de Sant Pol mateix el D.N.I. Per a efectuar la gestió es desplaçarà a la vila un equip del Cos Nacional de Policia. Així doncs, a partir d'avui qui estigui interessat (també hi poden acudir aquells que els caduqui la vigència del D.N.I d'aquí a tres mesos) senzillament s'haurà d'adreçar a les oficines de la Policia Local, on se li lliuraran les instàncies per omplenar. I, un cop omplertes, se li comunicarà el dia i l'hora per anar a signar el carnet i finalitzar els tràmits.

A una altra vessant, cal fer esment dels esforços assaïjats a la nostre vila, en ordre al foment del comerç i del turisme.

Pel que fa a l'aparcament, s'han creat 130 noves places al centre del poble (al carrer Pau Simó i a la Plaça Sant Cristòfol), a part de instaurar la nova modalitat d'estacionament limitat a 30 minuts, per donar més agilitat i dinamisme als consumidors potencials dels nostres comerços. Cal afegir també l'emplaçament d'una zona d'aparcament

per autocars i camions a la Sènia, cosa de no poc interès, perquè així es redueix la mancança de llocs per aparcar al casc urbà.

De naturalesa diferent és la tasca de la Policia Local, que, amb un procedir exemplar, s'ha dedicat a informar al vilatà sobre el civisme i el correcte ús de la via pública, abans de no pas adoptar mesures coercitives; incidint amb especial insistència sobre el conductor de velomotor - la majoria adolescents -, a fi de disminuir tant el soroll com la velocitat.

No podem deixar de dir tampoc quelcom sobre la seguretat. Per una banda, s'ha creat el nou servei de vigilància a les platges, format per un agent de la Policia Local, i per l'altra, s'han contractat dues parelles de la Guàrdia Civil, per fer un "tomb" amunt i avall exclusivament per Sant Pol. En aquest sentit, els resultats han estat veritablement espectaculars: s'han reduït les queixes i les denúncies en un 96%; mentre el juliol de l'any passat es varen produir 58 denúncies per robament, aquest any només n'hi ha hagut 2.

REGIDORIA D'ENSENYAMENT

El període de vacances escolars ha estat d'una gran activitat per a aquesta Regidoria i, per transmissió, per d'altres serveis de l'Ajuntament, atès que fins ben entrat el mes de juliol no vàrem tenir l'entrevista amb la Delegada Territorial d'Ensenyament per obtenir el vistiplau del trasllat del parvulari a les instal·lacions del CEIP Sant Pau.

Aquest trasllat és positiu per dos motius principalment:

a) Per una banda, permet ampliar la matriculació d'infants a la Llar, i, alhora, obrir el servei de menjador, tenir una sala per fer la psicomotricitat sense haver de sortir del centre, disposar d'aules més grans, gaudir de tot el pati, reservant una part per als més petits,....en definitiva, millorar el servei general de la Llar d'Infants Municipal.

b) Per l'altra, els infants de parvulari, en estar integrats a l'edifici de l'escola, poden aprofitar plenament tots els serveis d'aquesta: menjador, gimnàs, aula d'audiovisuals, aula de informàtica, laboratori,....a part de poder disposar d'unes aules més grans, amb més llum natural i d'un pati amb jocs infantils d'ús exclusiu per ells.

Com us podeu imaginar, no ha estat fàcil tenir-ho tot acabat per a poder començar el curs a l'Escola i a la Llar d'Infants amb normalitat, atès que ens vàrem veure obligats a començar les obres amb el mes de juliol ja encetat; i el mes d'agost és complicat per als subministraments de material. Però ha estat possible gràcies a la col·laboració de diferents sectors, als quals vull - des d'aquestes línies- donar les gràcies per la seva dedicació, comprensió i ajuda: a l'Inspector de Zona, el Sr. Joaquim Monclús, a l'Equip Directiu, al col·lectiu de mestres, a la conserge i als Objectors del CEIP Sant Pau, a l'APA del CEIP Sant Pau, a les educadores de la Llar, a la Regidoria de Serveis i, molt especialment, a la brigada municipal, a la Regidoria d'Urbanisme i Serveis Tècnics que van dirigir les obres, i als industrials

que van fer el possible per acabar a temps.

Cal esmentar que l'escola ha deixat en dipòsit a la Llar la fotocopiadora que hi havia al parvulari i que, aprofitant les obres que es feien, ha fet un esforç pressupostari, encarregant un repàs de pintura de la planta baixa de l'edifici i per la confecció de cortines i taulons de suro per a les aules.

El dia 13 de setembre, malgrat la pluja, els alumnes de parvulari van poder visitar les aules en companyia dels pares i mares i d'altres convidats; mestres, personal no docent, representants de l'Ajuntament i també l'Inspector de Zona - el Sr. Monclús -, que ens va felicitar tant per la decisió com per com havia quedat el parvulari, i per l'esforç de tenir-ho a punt per començar el curs amb normalitat.

Aquest trasllat ha suposat una important inversió de l'Ajuntament, perquè ha avançat els diners necessaris per realitzar el projecte, a l'espera de signar un conveni amb el Departament d'Ensenyament, tal i com es va comprometre la Delegada Territorial, en el qual s'inclourà el Projecte de Reforma i Millora de l'Edifici de l'escola. Tot i que encara hi ha molt per fer; si volem tenir una escola pública de qualitat hem de treballar i col·laborar entre tots, pares, mares, professors, alumnes i institucions. El repte el tenim al davant; hem començat a caminar i no ens podem aturar.

A finals del mes d'agost, atès que les notícies sobre la nau espacial Mars Pathfinder ho havia posat d'actualitat, aquesta Regidoria va organitzar una xerrada-col·loqui sobre les perspectives de vida al sistema solar a càrrec d'Albert Capell, llicenciat en Geografia, mestre de secundària i membre de l'Associació Astronòmica de Barcelona. La xerrada estava completada amb diapositives; i va ser molt interessant, especialment el col·loqui posterior en el qual van intervenir els assistents.

Francesc León Santos - (Regidor d'Ensenyament)

En aquesta ocasió, la protagonista és una imatge de la passada Festa Major, que representa als nostres gegants Ben-Hassat i Mercè.

Un món de fang

Avui un conte al seu final tràgicament ha arribat d'una estrella coronada, que al món havia meravellat i just quan l'amor li venia somrient i ple de felicitat amb tot l'encant i bellesa, la vida l'ha traïcionat.

Una corona et varen oferir sense pensar que ella seria el seu sofrir però tu esperançadora amb joia dues flors vares parir fent ofrena de la teva virtut, el món d'alegria vares omplir.

Vares creure en l'amor més ferm i transparent vares entrar en un palau molt lluent i tot va venir a contra corrent però tu sempre amb amor abraçada amb els teus fills no deixaves veure el sofriment.

Tenies la vida tot just desclosa eres la princesa audaç, de bellíssims ulls clars jove i àgil, com una perfumada rosa sempre perseguida per càmeres i la llum dels flaixs.

El teu tendre cor ple d'amor vares entregar amb il·lusió i simpatia en què sols de la teva bellesa presumia essent un cos buit que per a tu res no sentia i amb el cor de la mentida vares seguir somriguent amb gallardia.

Vares ésser per la notícia sempre perseguida nit i dia sense ésser lliure ni poder fer el que et plaïa

era tot un món ple de falsia que sols l'amor dels teus fills l'omplia.

L'amor va ésser per a tu sempre molt llunyà i en els més necessitats et vares abocar amagant el teu sofrir que mai vares ensenyar i amb tendresa i simpatia el bé amb amor vares ensenyar.

L'amor als infants has anat portant i avui el món t'ha rendit tribut plorant ara amb les parpelles closes, veuràs la teva obra amb continuïtat perquè l'aire esbargeixi l'orgull dels que la vida t'han amargat.

Vares nèixer com ocell alçant el vol, com nina enjogassada i avui el vent ens porta un plany adolorit perseguida per una aureola, vares haver d'anar sempre amagada i un tràgic desvari, d'un joc que no té nom t'ha traït.

Per un desig atrevit de lluita inhumana, t'ha envoltat tot corrent és una cosa que el món avui no entén que una corona de sang, avui hagi portat i apagat el teu sofriment i l'aire avui recull el plor que tu ja no sents, amb crit lament.

La terra s'ha inundat amb gran plor i portant flors de sang vetllant el món que t'envolta per trobar la tan desitjada pau veient com es marceix la poncella en un món de fang el món camina vers tu amb pas lent, amb pluja de plor per una flor entre les flors, trepitjada sense compassió

EMPRESA DE SERVEIS

TOTS ELS SERVEIS A LA SEVA DISPOSICIÓ • MÀXIMA EFICÀCIA I MÀXIMA SERIETAT

- Neteges integrals de fi d'obra.
- Neteges grans superfícies: indústries, hospitals, col·legis, geriàtrics, àrees comercials...
- Manteniments de comunitats de propietaris.
- Neteja de vidres: rètols, tendalls, façanes...
- Neteges generals de pisos.
- Manteniments de neteja i serveis domèstics: puntuals o periòdics.
- Poliment i abrillantament de terres: mosaics, terrazo, ceràmica i marbre.

EN COL·LABORACIÓ AMB: "GRUPO SERDESA, S.A."
DESINSECCIONS - DESINSECCIONS
DESINSECCIONS

PRESSUPOSTOS
SENSE COMPROMÍS.

ARA TAMBÉ:

OFICINA TÈCNICA D'ASSEGURANCES PRIVADA

- Assistència sanitària completa.
- Plans de jubilació (individuals o compartits).
- Plans de prevenció de la llar.
- Plans de comunitats de propietaris.
- Pla de benestar familiar.

EN COL·LABORACIÓ AMB:
SANITAS, S.A.
NATIONALE - NEDERLANDEN

Directora comercial: **ALBA BACHS ROMAGUERA**
C/Andreu Guri, 10 - Tel / Fax 792 29 07 - ARENYS DE MAR

i en el món ressona un adéu, amb esgarripança i tremolor.
Ara el Cel t'endolcirà l'aspre camí, i mai seràs en l'oblit
tu vares deixar un palau, per buscar la pau que no havies assolit
i avui sobre un tou florit regat amb plor sentit
has perdonat tot morint als que molt t'han fet sofrir.

Ara una altra flor amiga teva, i de tot el món s'ha volgut reunir amb
tu, les dues heu volgut portar calor i amor al món
tu ets la princesa del poble i del món
i l'hermana M.Teresa, princesa i reina dels més necessitats i del món

Que també pel seu gran amor al necessitat
una altra pluja de plor al món ha sembrat
dues flors de gran sentiment expressat
dues flames enceses d'amor i adoració, que el món heu il·luminat.

Per tant d'amor, el món als vostres peus avui s'ha postrat
amb cant al Cel, que ha obert les portes de bat a bat
i en la terra el vostre record serà sempre viu i florejat
per tant d'amor que les dues heu deixat sembrat.

Jordi Tarrades i Rovira.

Notícies breus

4 de juliol. Sopar de militants i simpatitzants de CDC amb Marta Ferrusola al restaurant La Selva.

7 de juliol. Exposició de pintures Antoni Mas Casanovas a l'Esplai.

7 de juliol. Casal d'Estiu de "Ca l'Arturo".

7 de juliol. Club Hípic Sant Pol: promoció d'estiu.

7 de juliol. A.C. Sant Pol. Escola de futbol.

6 de juliol. Sardanes a la Punta tot el mes de juliol, els diumenges a la tarda.

6 de juliol. Reunió de socis de l'A.C. Sant Pol. Nou president Manuel Mombiola.

10 de juliol. Festa de Sant Cristòfol, amb la benedicció del cotxes.

11 de juliol. Festa de la Penya Barcelonista per celebrar les victòries del Barça.

12 de juliol. "El canto del Caballero". Música i poesia a l'Ermita de Sant Pau.

12 de juliol. Campanya de vacunació contra la ràbia.

14 de juliol. Exposició a l'Esplai de Ruben Capon i M.T. Huguet.

18 de juliol. Conferència "El jaciment de Moré", per Esther Gúrrri Eduart Sanchez a la Sala Polivalent.

21 de juliol. Exposició de cinc pintors de Canet a l'Esplai.

23 de juliol. Fira del casal a la Plaça de l'Estació.

24 de juliol. Quatre dies de Festa Major amb diversos actes.

24 de juliol. Exposició de Tomàs Sauleda Aleix al Centre Cultural i d'Esbarjo.

28 de juliol. Exposició de pintures de G. Teixidor a l'Esplai.

31 de juliol. Quatre exposicions simultànies del pintor Perejaume a Girona, Pineda, Vall d'Oo i al Museu de Sant Pol.

1 d'agost. 6ª edició de les 24 hores de futbol sala.

1 d'agost. Les platges de la Platjola i Morer de Sant Pol són les úniques del Maresme que són excel·lents en netedat.

3 d'agost. Sardanes a la Punta tots els diumenges del mes d'agost.

5 d'agost. Exposició d'olis del pintor Oriol Martí al Centre Cultural i d'Esbarjo.

6 d'agost. Campionat Social de Petanca de l'Esplai.

9 d'agost. Festa de l'escuma a la Punta.

11 d'agost. Exposició de la pintora Imma Pérez- Albert a l'Esplai.

15 d'agost. Diverses curses de natació.

15 d'agost. Tres dies de la III Fira Alternativa al Parc del Litoral.

15 d'agost. Futbol. Partit amistós: A.C. Sant Pol 0 - Calella 5.

15 d'agost. Sortida de la Colla de Geganters a Cardedeu.

22 d'agost. Exposició de Carme Perez a l'Esplai.

24 d'agost. Conferència a càrrec d'Albert Capell sobre astronomia.

24 d'agost. Concurs infantil de dibuix sobre el tema "11 de Setembre", CDC.

24 d'agost. Exposició de Lucia V. Feliu al Centre Cultural i d'Esbarjo.

24 d'agost. Sortida dels Geganters a Santa Maria d'Olió.

24 d'agost. Futbol amistós:

Malgrat 2 - A.C. Sant Pol 0

A.C. Sant Pol 4 - Sant Vicentí 3.

AVÍS tots els que hagueu escrit el vostre article amb disquet per a aquesta revista podeu passar-lo a recollir a les oficines de l'Ajuntament. S'acceptaran articles per al pròxim número de l'ENS fins al 15 de desembre. Els articles es poden deixar a l'Ajuntament a nom de la revista. Han d'estar escrits a màquina. Si escriviu amb ordinador us agrariem que ens deixessiu l'article escrit en WordPerfect 5.1. per a Windows, o bé, si és fet amb qualsevol altre programa de tractament de textos, guardat en l'opció Sólo texto/Only text, a part d'imprès sobre paper. El disquet el podreu recollir després que sigui publicada la revista. Per altra banda cal que indiqueu també el vostre número de telèfon per si tenim algun dubte sobre l'escrit. Advertim alhora que no s'acceptaran anònims. Igualment l'ENS ha de conèixer la identitat del qui vulgui publicar algun article amb la signatura d'un pseudònim.

30 d'agost. Exposició del pintor Sobirats a l'Esplai.

30 d'agost. Nit de Jazz al Club Nàutic.

31 d'agost. Presentació dels equips de l'A.C. Sant Pol. Partit: A.C. Sant Pol 2 - C.D. Mataró 1.

2 de setembre. Cine Club Murtra. Projectió de "Metropolis".

3 de setembre. Exposició de pintures de Rafael Brossa "Buri" al Centre Cultural.

6 de setembre. Sortida dels Geganters a l'Ametlla de Merola.

7 de setembre. Partit de campionat: A.C. Sant Pol 0 - F.C. Llatienc 2. Mal començament.

11 de setembre. Festa Nacional de Catalunya. Actuació del Cor Germanor i parlament de l'Alcalde.

12 de setembre. Concert de Lluís Llach al Pavelló Poliesportiu.

13 de setembre. Sardinada i Havaneres organitzada per la Penya Xíndries.

13 de setembre. Revetlla al Club de Tennis de la Riera.

14 de setembre. Sortida dels Geganters a Esplugues del Llobregat.

15 de setembre. Futbol. Malgrat 5- A.C. Sant Pol 3.

18 de setembre. Excursió de l'Esplai a Els Munts.

18 de setembre. Exposició d'olis F. Escarpenter a l'Esplai.

18 de setembre. Curs de català.

21 de setembre. Futbol. A.C. Sant Pol 2 - Bar Nadal 1.

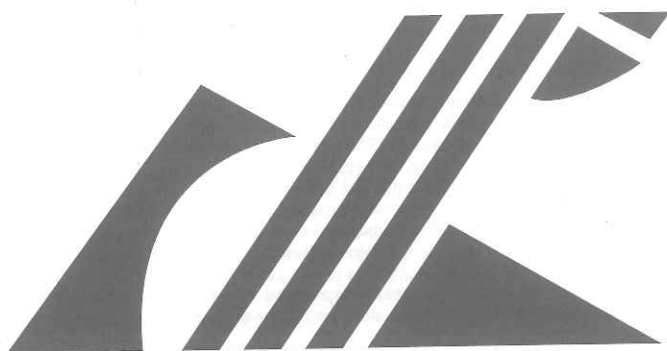
Jordi Pomés

FINQUES Sauleda

Carrer Nou, 29
08395 SANT POL DE MAR
Tel. 760 09 16
Fax 760 05 96

Bruguera, 26
08370 CALELLA
Tel. 769 10 12
Fax 760 05 96

RUSCALLEDA, S.A.

**EXCAVACIONS,
TRANSPORTS
I TREBALLS
AGRÍCOLES**

Av. Maresme, 9 — Tel. i Fax 763 10 12 — 08396 SANT CEBRIÀ DE VALLALTA

MATERIALS DE CONSTRUCCIÓ I DECORACIÓ

Amargant

GRAN EXPOSICIÓ DE:

- BANYS
- BANYERES D'HIDROMASSATGE
- CUINES
- LLARS DE FOC

TOT PER A LA CONSTRUCCIÓ

DISTRIBUCIÓ DE MATERIALS:

PORCELANOSA

VENIS
CERÀMICA DE ELITE

ZIRCONIO
CERÀMICA

Ctra. de Sant Cebrià, s/n - SANT POL DE MAR - Tel. 760 01 12 - Fax 760 04 11
Santiago Rusiñol, 96 - PINEDA DE MAR - Tel. 767 14 16 - Fax 767 08 94